

PÄRSKEITÄ

1 / 2002-2003

Mittakaava: yksi viiva kartalla on toteenkäynyt unelma luonnossa.

SISÄLLYS:

- 3 Loistelias monitaideteos Pekingistä
 4 Voittaako yksisarvinen soutu-
 veneen?
 6 Musiikkivideon kuvauksissa
 7 Tiedeleiri
 8 "I have been a foreign exchange
 student"-Vaihto-oppilastoimintaa
 Rensburgissa
 11 Taika
 12 Kaunis nainen
 13 *sarja*: Hassu juttu -
 Salakuuntelua junassa
 14 Maailman ensimmäinen nainen
 avaruudessa
 15 Nexus
 17 Pre-IB -tapaaminen Vaasassa
 18 Naistumittajuus - kokemuksia
 Amerikasta
 19 Iskostuiko isku ikuisesti
 mieleesi?
 20 *sarja*: Kerran Ressu, aina Ressu?
 - Raittiusyhdistys, kouluneuvosto
 ja vallaton 70-luku
 22 Älkää yrittäkö tätä kotona
 25 Aatoksia Resson
 metsän
 sydäimestä
 26 *sarja*: Sanottua
 27 *sarja*: Puuha-
 palsta

Päätoimittaja
 Elle Yli-Ojanperä

Toimitussihteeri
 Elina Arkko

**Toimittajat ja
 kuvittajat**
 Ulla Alava
 Veikko Eranti
 Meri Erkkilä
 Janne Heliö
 Johanna Holappa
 Eeva Hotari
 Ella Häkkinen
 Nea Jansson
 Niilo Kiesiläinen
 Tiina Kulmala
 Tia Leivo
 Piia Lempiäinen
 Meri Liukkonen
 Mira Malhotra

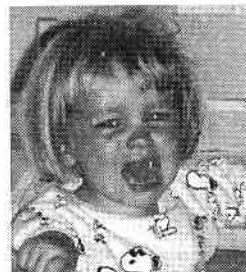
Laika Nevalainen
 Tuomas Paavola
 Terhi Paikkala
 Laura Peltonen
 Katariina Riekkola
 Viena Rossi
 Milla Sonninen
 Jenni Stenman
 Helena Sorva
 Mia Tiittanen
 Katri Tikkanen
 Katri Uronen
 Karoliina Valo
 Krista Viren

Taiteijat
 Niilo Kiesiläinen
 Anna Pohjolainen
 Leea Tiisanen

Vastaava opettaja
 Ilkka Kuivalainen

Pääkirjoitus

Elle Yli-Ojanperä

Yhä useampi nuori jättää rakkaan koti-
 maansa taakseen saatuaan valkoisen lip-
 palakin päähänsä ja muutamia papereita kätöseen. Maa-
 rajojen ulkopuolella odottaa koko maailma ja mahdollisuudet
 ovat rajattomat! Miksi siis jäädä nyhjäämään paikallisen K-mar-
 ketin hikiselle kassalle kun voi lentää vaikka Saksaan testailemaan
 niitä legendaarisia "weißwurstreja"?

Niinpä niin, taas viedään blondeja suomalaisia ympäri
 maailmankarttaa ja biznizmaailma saa hieman uutta väriä. Entä
 sitten kun meidänkin viimeiset ihka-aidot blondit ovat kuolleet
 sukupuuttoon? Onko meistä jäljellä mitään stereotyyppistä yleis-
 kuvaa suomalaisesta vai olemmeko muuttuneet globalisaation
 myötä yhtä pehmoisiksi kuin jenkit vai olemmeko omaksuneet
 ranskalaisten jäykän pikkurillin? Tuleeko meistäkin vain kirja-
 vaa, pahanmakuista ja multikielistä pullamössöä?

Vaikka on hienoa lähteä seikkailemaan ulkomaailmaan
 ja etsiä itseään muiden eksyneiden pikkuaikuisten seasta, miksi
 meidän silti pitäisi istuttaa itseämme muihin kulttuureihin? Mat-
 kusteleva ulkomaille on tietty tosi fantsuu, moni varmasti tie-
 tää sen jo tässä ikävaiheessa, mutta moni myös unohtaa samal-
 la, miten hienoa on olla suomalainen ja kuinka ylpeitä voimme
 olla meitä imartelevista stereotyyppioista!

Älkää väittäkö etteikö teissäkin jossain sisimmässänne
 liehu iloisesti pieni siniristilippu, kun katsotte elokuvaa, jossa
 iso mies jahtaa toista aseenaan mahtava kirves ja karjaisee niin
 että testosteroni suorastaan ryöppyä hänen karhunruumiissaan:
 "PERKELEI!" Eikö teistäkin tunnu suomalaiselta, kun Kaurismäki
 vaivaa Suomelle lisää tilaa maailman pullataikinaan lisäämällä
 mausteeksi hieman sitä miestä väkevämpää ja AH, kun miljoon-
 nat ja taas miljoonat saivat formulapiireissään nauttia rehellisestä
 suomalaisesta englannista! Kyllä kelpaa joka miehen ja naisen
 kahisutella tuulipuvuissaan että näin ne meidän pojat
 muallimaalla!

Miksi nuoret monesti häpeävät suomalaisuuttaan? Itse en
 ainakaan näe siihen mitään syytä, on suorastaan naurettavaa
 kuinka pikkuteinit luulevat voivansa muuntautua joksikin aivan
 muuksi - hoppersit laahaavat pussihousuissaan manaten
 "juumata-fakinbits aintögängstädädi dontfakwitmii...juubits". Ei
 rehellisen suomalaisen tarvitse lainata asenteitaan tai tapojaan
 muualta; yes on kyllä ja shit on paska, kyllä meidän oma sana-
 varasto riittää!

Nuorten valumista muualle Eurooppaan tai sen ulkopuo-
 llelle täältä Suomesta ei voi estää, mutta yksi asia on varmaa:
 heillä on kaikilla koti-ikävää ainakin jossain määrin! Jos ei har-
 mita ettei saa kuorma-autollista lunta niskaansa joka talvi, niin
 sitten tulee ikävä joko muusia ja soosia tai kunnan vessapape-
 ria. Myöntökää se itsellenekin - kerran suomalainen, aina suo-
 malainen. Loppu.

Kommentteja ja palautetta lehdestä otetaan mielellään vastaan
 osoitteessa parskeita@yahoo.com

Loistelias monitaideteos Pekingistä

Kiina on Ressun uusimpia yhteistyökumppaneita. Saimme syyskuun lopussa mahdollisuuden tutustua yhteen kiinalaisen kulttuurin alueeseen, Peking-oopperaan, kun Suomessa vieraili Kiinan perinteisen teatteriakatemian Peking-oopperaseurue.

Pääkaupungin teatteri, joka tunnetaan lännessä nimellä Peking-ooppera, on noin kaksisataa vuotta vanha teatterimuoto. Se on siis nuori verraten siihen, että jo 1000-luvun paikkeilla voidaan sanoa Kiinassa olleen teatterisuunta, jota voisi kutsua oopperaksi. Peking-ooppera on eri oopperatyypin yhdistelmä. Se saavutti nopeasti suosiota ja aseman valtakunnallisena oopperamuotona.

Vanhoiden näytelmien ja kaikkien tuntemien tarinoiden juonia käytettiin Peking-oopperassa. Mutta Peking-ooppera on teatterimuotona joustava, näyttelijä saattaa tehdä muutoksia, jotta näyttelijän kyvyt tulisivat parhaiten esille. Ja yleensä Peking-oopperassa esitetään ainoastaan tarinan mielenkiintoisin osa, eikä se haittaa yleisöä, sillä he tuntevat ennestään tarinan kulun.

Roolityyppejä on Peking-oopperassa neljä pääryhmää: miesosat (sheng), naisosat (dan), koomiset osat (chou) ja "maalatut kasvot" (jing). Roolityypeillä on omanlaisensa tek-

niikka: kävelytapa, eleet ja äänenkäyttö. Roolityyppiin "maalatut kasvot" kuuluu kasvomaski, jonka väreillä on symbolisia merkityksiä, esimerkiksi punainen viittaa uskollisuuteen ja oikeamielisyyteen. Erilaisia maalattukasvoisia rooleja on yhteensä noin 500.

Peking-ooppera koostuu monesta osa-alueesta: musiikki, laulu, puhe, maskit, asut, kävelytyyli, eleet ja akrobatia.

Musiikki säestää laulun lisäksi puhetta, liikkeitä, eleitä ja kasvonilmeitäkin. Kävelytyyli kertoo roolityypin, kävelläänkö mahdollisesti liukkaalla ja kostealla maalla tai jos hahmo on haamu. Käsieleillä, hihaliikkeillä ja parran käsittelyllä voidaan ilmaista monia asioita mm. tunnetiloja. Akrobatia on myös osa Peking-oopperaa ja näyttelijät harjoittelevat sitä lapsesta asti. Vaativimmat temput kuuluvat taistelukohtauksiin.

Lavasteita ei Peking-oopperassa käytetä. Taustana on silkki-verho ja lattialla iso matto, joka toimii liukuasteena. Rekvisiittana on yleensä pöytä ja kaksi tuolia. Pöytää voidaan käyttää mm. alttarina, tuomarin pöytänä tai vuorena. Ja esimerkiksi ratsastamista kuvataan näyttelijän pitämän hevospiiskan avulla tai avustajien kantamat neljä mustaa lippua merkitsevät tuulta.

Peking-oopperaseurue esitti Peking-oopperan Jäähyväiset jalkavaimolle, joka kuuluu sen klassikoihin. Näytelmä on rakkaustarina, joka sijoittuu v.202 eKr. käytyihin Chu- ja Han-valtioiden taisteluiden keskellä. Näytelmän pääkohta on kolmas näytös, jossa Chu-valtion kuningas Xiang Yu on piiritetyssä leirissään ja lohduttaakseen häntä jalkavaimo esittää viimeisen kerran miekkatanssinsa kuninkaalle. Jalkavaimo ei halua häiritä kuninkaan pakoä, joten hän kuninkaan estelyistä huolimatta sieppaa miekan ja summaa itsensä. Näytelmäs-

tä ei puutu dramatiikkaa, ja taistelukohtaukset ovat todella vaikuttavia värikkäine lippuineen ja akrobaattisine temppeineen.

Voittaako yksisarvinen soutuvene?

-Asiaa Helsingin vaakunasta

"Sinisessä kentässä kultainen vene uimassa hopeisella, aaltokoroisella tyviöllä, veneen yläpuolella saatteena kultakruunu." Kysehän on Helsingin 363-vuotiaasta vaakunasta, joka esiintyy Ressunkin lukiossa sekä Lönnrotin puistikon että Kalevankadun puoleisella seinällä. Vaakunaselitysten kielen on vain tapana kuulostaa ensi kuulemalta erikoiselta. Suomen kaupunginvaakunoista hankalimmin selitetty on ehkä Tampereen vaakuna: "Punaisessa kentässä aaltokoroinen vastapalkki, jonka yläpuolella saatteena paaluittainen vasara ja alapuolella paaluittainen Merkuriuksen sauva; kaikki kultaa." Vaakunaselityksiä ei kuitenkaan voi haukkua päättömiksi, sillä ne laaditaan ankarien sääntöjen mukaisesti. Kielissä, joiden puhujat ovat käyttäneet vaakunoita kauemmin, vaakunaselityksistäkin kuultaa keskiaikaisuus. Eräs suomalainen maakunnanvaakuna selitetään englanniksi näin: "Azure, a mermaid or, in dexter chief point a cuckoo of the second."

Nyt, Hyvä Lukija, kun ajatuksesi on johdatettu vaakunoihin, voit pohtia, onko nykyinen vaakuna kyl-

"Vaakunan vaihtaminen ei olisi suurikaan synti"

lin hieno Helsingille. Siinä on soutuvene. Houtskarın, asukkaita 700 ja risat, vaakunassa upea punainen laiva etenee sinisessä aallokossa täysin purjein, kolmen hopeanvärisen kalan saattelemana. Tulitko kateelliseksi? Ratkaisu, vaakunan vaihtaminen, ei olisi suurikaan synti. Vene ei ole Helsingin ensimmäinen tunnus, miksi sen pitäisi olla vii-

meinen? Kaikki (opettajat) tietävät, että Helsinki on paljon vanhempi kuin 363 vuotta. Nykyinen vaakuna otettiin käyttöön suunnilleen samoihin aikoihin kuin Helsinki muutti tänne *Stadiin*. Ennen sitä Helsingin sinetissä oli kalanpyrstö, hyi kuinka vantaalaista...

Millaisista vaakunoista voidaan sitten ottaa mallia Helsingin uuteen vaakunaan? Pehmeät arvot ovat ainakin naistenlehdissä tulosmuotiin, joten vaakuna voisi kuvata jotain tunnetta. Sellaisia vaakunoita on jo:

Ilo: Asikkalan hippivaakuna, jonka kukkaisuviot ovat kaukana vaakunoiden alkuperäisestä, militaristisesta käyttötarkoituksesta. *Peace, man!*

Tuska: Kangasalan vaakuna, jossa eläimen ja esineen yhdistelmä huutaa äänefi veripisaroiden keskellä. *Nyyh!*

Hartaus: Liedon pyhimysvaakuna, jonka Pyhä Pietari saa kaikki (paitsi Buddhan kuvat räjäyttäneet talebanit) tuntemaan itsensä Jumalan lapsiksi. *Sorry, JUSA.*

Kauhu: Enon stephenkingvaakuna, jossa kaikkien Toimitus-simulaattori Pisteessä käyneiden ystävä Majava on muuttunut kirvestä kanniskeleväksi sarjamurhaajapsykoksi. *Aargh, säästä minut...auts!*

Helsinki on kuitenkin pääkaupunki, City isolla C:llä. Vaakunan pitäisi siksi olla ainutlaatuinen. Helsingiläiset voisivat lahjoa jonkin uniikin vaakunan omistajat tekemään vaihtokaupan. Tästäkin asi-

asta on olemassa ennakkotapaus. Joskus 1500-luvulla Oolannin (Ahvenanmaa) ja Öölannin (Öland) vaakunat vaihtuivat keskenään, to-

"Nykyinen vaakuna otettiin käyttöön suunnilleen samoihin aikoihin kuin Helsinki muutti tänne *Stadiin*."

sin vahingossa. Nyt nämä kaksi vaakunaa ovat melkein samanlaiset, sillä öölantilaiset ovat tajunneet ottaa vanhan vaakunansa takaisin.

Uniikkeja suomalaisvaakunoita:

*Hämeenlinnan vaakunassa on kasvoilla varustettu aurinko. Se tuo mieleen pari eteläamerikkalaista lippua tai jotain perin helsinkiläistä, nimittäin Lintsin Rainbow-laitteen.

*Pietarsaari on ainoa suomalainen kaupunki, jonka vaakunassa on leijona. Valtion vaakunaeläin sopisi paremmin pääkaupungille kuin jollekin Länsi-Suomen kylälle.

*Järvenpään – missä Savossa sekin on? – vaakunassa on lyyra-soitin, sivistyksen vanha symboli. Sekin olisi omiaan yliopistokaupungille, jossa maineikkaimmat eliittilukiot (SYKKI ja mikä se yx oli mikä alkoi ärrällä...) sijaitsevat.

Yhdestä asiasta helsinkiläinen voi olla varma. Hänen vaakunansa on aina ja iankaikkisesti Tukholman vaakunaa tyylikkäämpi. Tämä sinikeltainen (muistakaa, että kyse on ruotsalaisista) vaakuna esittää sievän nuoren miehen (muistakaa, että kyse on ruotsalaisista) kasvoja.

Kovasti lisääntyneiden fantasiahörhöjen iloksi Helsingin vaakunassa voisi olla jokin satu-anteek-

si taruolento. Nykyään ainoa sellainen kunnanvaakunoissamme on Vehmaa-nimisen kunnan kuollut lohikäärme. Ajatella, kuinka hyvin yksisarvinen sopisi Helsingille. Mikä symboliikka! Yksi, ainutlaatuinen sarvi kuvaisi Helsingin asemaa pal-

jon paremmin kuin vene, jollainen löytyy myös esimerkiksi Kirkkonummen vaakunasta. Yksisarvinen ei tietenkään olisi mikään My Little Pony vaan sellainen uljas ja vähän pelottavakin unikorni kuin Yhdistyneen Kuningaskunnan vaakunan kilven-

kannattaja.

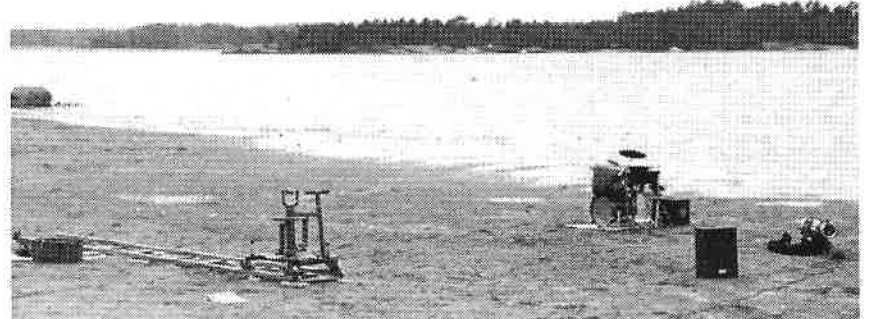
Lopuksi haluan muistuttaa lukijaa siitä, että espoolaisena olen luonnollisesti täysin objektiivinen kaikkien artikkeleissa esiintyvien maiden, kansallisuuksien, kaupunkien, kuntien ja vaakunoiden suhteen.

Musiikkivideon kuvauksissa

Seurasin perjantaina 13. syyskuuta musiikkivideon kuvauksia. Työryhmä toimi Helsingin tekniikan alan opilaitoksen AV-viestinnän puitteissa. Tehtävänä oli ohjata musiikkivideo "If you believe"-nimiseen kappaleeseen. Yhtye oli kolmen hengen ryhmä, joka koottiin koulun puolesta. Varsinaista bändiä ei siis ole. He ovat säveltäneet yhteensä kolme kappaletta, näistä yksi on juuri If you believe.

Videon juoni on rakkaustarina, joka kertoo miehen ja naisen jo lapsuudessa alkaneesta ystäväydestä. He ovat viettäneet koko elämänsä yhdessä. Videossa esitellään pari 5-, 15- ja 20-vuotiaina. Lopussa tyttö saa työtarjoituksen ulkomailta, mutta viime hetkellä peruu lähtönsä ja päättää jäädä Suomeen rakastamansa pojan takia.

Kuvauspaikkana toimii Kallvinkniemen uimaranta Vuosaarella, jossa kuvataan noin neljäsosa koko videosta. Muita kuvauspaikkoja ovat

"Rannalle pystytetään rumpusetti ja paljon hienoa teknologiaa, josta minulla ei maallikkona ole hajuaakaan."

studio, Mustio ja mahdollisesti lentokenttä, josta ei vielä oltu saatu lupaa. Mustiossa on tarkoitus kuvata viisivuotiaiden osuus videosta.

Kahden tunnin odottelun jälkeen suuntaamme viimein kimppakyydillä rannalle. Kun viimein päästään rannalle, alkaa tappelu laitteiden kanssa. Hermoja kiristellään, kun ihmetellään, löytyykö pihua tarpeeksi. Rannalle pystytetään rumpusetti ja paljon hienoa teknologiaa, josta minulla ei maallikkona ole hajuaakaan.

Alku viivästyy pienien ongelmien takia, joista yksi löytyy taivaalta: sinne alkaa uhkaavasti kerääntyä tummia pilviä ja tipahdella muutamia sadepisaraita. Ennen kuin on päästy edes aloittamaan, on kamera, rummut ja muut laitteet suojattava. "Perjantai 13. päivä, ei voi muuta sanoo!" huutaa joku.

Mutta pian alkaa tapahtua... Sade päättää onneksi olla vielä alkamatta. Kuvausryhmä pääsee aloittelemaan ensimmäistä kohtausta, jossa 15-vuotiaat rakastavaiset

Työryhmä purkamassa tavaroita.

juoksevat rantaa pitkin. Sillä aikaa kun kohtausta harjoitellaan, joku "bändin" jäsenistä kokeilee rumpuja ja toinen antaa kitaran laulaa sopivissa väleissä. Musiikki täyttää ankean ja tuulisen rannan.

Nuorille jaetaan ohjeita siitä, kuinka tulee juosta. Muut organisoivat vielä tekniikkaa. Kun nuoret ovat valmiita esittämään kilpajuoksunsa, kuvaaja huutaa hiljaisuutta (lähinnä rumpalille), ja kohtausta voi alkaa. Kaksi nuorta sängtää liejuiselle rannalle. Myöhemmissä kohtauksissa on vuorossa kaatumisen ja lopulta suutelu.

Suurin piirtein kuuden oton jälkeen kohtausta on viimein purkissa. Selvittiinhän siitä! Ainakaan näytt-

telijöille ei ennättänyt tulla kylmä, vaikka ilma koko ajan viilenee. Seuraavana on vuorossa live-musiikki-kohtausta, jossa kaksi yhtyeen jäsenistä soittaa kappaletta, ja nuoret seisoskelevat vieressä, ihan lähellä.

Kameran paikkaa vaihdetaan. Rannalle asetetaan kiskot, joita pitkin kameraa voi liikuttaa. Pahaksi onneksi pilvet ovat asettuneet juuri kuvattavan kohdan yläpuolelle, ja kuvausryhmä päättää odottaa, että ne siirtyisivät. Nyt on aika pitää hyvin ansaittu paahtoleipätauko. Hampaita ei enää tarvitse kiristellä, ja vähän jo hymyilyttää, vaikka onkin kylmä. Porukalta ei tunnu puuttuvan yhteishenkeä.

Tässä vaiheessa poistun joukosta ja jätän vielä toistaiseksi iloisen työryhmän palelemaan rannalle todennäköisesti pitkälle iltaan kestävien kuvausten pariin.

Työryhmä:

ohjaaja- Timo Halinen
kuvaaja- Jesse Jokinen
kuvaussihteeri- Jenni Kuusisto (dokumentoi myös valokuvain)
apulaisohjaaja ja apulaistuottaja- Janika Kajander
valomiehet- Jesse Jokinen ja Miikka Pirinen
kamera-assistentti- Jussi Tuovinen
behind the scenes- kuvaaja- Anu Uhotoinen
bändi- Mika, Ville ja Timo

Tia Leivo

Tiedeleiri

Haastattelussa Anna Oksanen, joka oli viime kesänä tiedeleirillä Korolovissa, Venäjällä

Miten kuulit leiristä?

- Näin ilmoituksen koulume monitorista.

Millainen tiedeleiri se tarkalleen ottaen oli?

- Se oli matematiikan ja fysiikan kesäkoulu.

Miten leirille pääsi?

- Kaikki leirille pyrkijät kirjoittivat vapaamuotoisen hakemuksen opetusministeriön kansainvälisten asioiden sihteerille Eila Räisälle. Hakemusten perusteella leirille valittiin 28 suomalaista nuorta.

Saitko leiristä paljon informaatiota etukäteen?

- Pari viikkoa ennen leirille lähtöä sain aikataulun. Siinä oli tuntitarkka ohjelma koko leirin ajaksi. Leiri muuten oli 8-22.6.2002.

Kerro leirielämästä.

- Me opiskelimme päivittäin klo 9-19. Välissä oli ruokailu ja taukoja. Opiskelua oli myös viikonlop-

puisin. Meillä oli kaksi opettajaa: matematiikan ja fysiikan. Matematiikan opetus tapahtui englanniksi, eikä se muistuttanut kouluopetusta. Keskityimme enemmänkin loogiseen ajatteluun. Fysiikassa meillä kaikilla oli omat tulkit, jotka olivat muuten koko ajan mukamme.

Opetus oli erittäin selkeää. Kaikki selitettiin meille todella perusteellisesti. Ennen kuin siirryimme uuteen asiaan meille pidettiin seurantatestit, joissa katsottiin miten hyvin olimme sisäistäneet asian.

Teimme leirin aikana kolme opintokäyntiä. Vierailimme tähti-kaupungissa (neuvostoajalla tämä oli suljettu paikka). Sieltä valmistuu astronautteja ja kosmonautteja. Kierroksellamme näimme koko paikan, siispä saimme periaatteessa nähdä kaiken mahdollisen.

Kävimme myös energiamuseossa. Siellä on alkuperäiskappaleet mm. Mirin avaruussukkuloista.

Lisäksi vierailimme avaruulentojen ohjauskeskuksessa. Siellä

meille pidettiin luento jossa kerrottiin yleisesti astronouteista ja kosmonauteista. Näimme myös videon kosmonautin arkipäivästä. Se oli erittäin mielenkiintoinen.

Entä luennot ja vapaa-aika?

- Ballestikko, akateemikko Nikolai Ivanov piti meille kaksi kertaa luennon. Hän kertoi mm. mitä ongelmia liittyy avaruusaluksen laukaisuun, vaiheet ennen avaruusaluksen laukaisua ja avaruusaluksen takaisin saannista.

Opiskelun ja opintokäyntien lisäksi kävimme Moskovan kiertoajelulla, sirkuksessa ja baletissa.

Mitkä ovat jälkitunnelmat?

- Kaikille jäi leiristä erittäin tyytyväinen olo. Sain paljon uusia ystäviä. Ohjelmaa oli koko ajan, ja kaikki oli hyvin organisoitua. Meidät otettiin alusta lähtien todella hyvin vastaan ja kaikki olivat erittäin vieranvaraisia. Jos pääsisin lähituisin uudelleen. Valitettavasti sinne voi päästä vain kerran.

"I have been a foreign exchange student"

-Vaihto-oppilastoimintaa Ressussa

Ajatus helteisestä joulusta biitsillä makoillen tai puheet yrtimeaustetuiden etanoiden ihanasta mausta houkuttelevat ressuja matkustamaan Suomea kauemmas. Rohkeimmat eivät tyydy viikon seuramatkaan, vaan jättävät Suomi-neidon maan-kamaraan jopa vuoden ajaksi. Mutta montako vaihto-oppilasta Ressuun mahtuukaan? Tässä Ressun vaihto-oppilastoiminnan lyhyt oppimäärä.

Ressut ulkomaille

Ressun opinnonohjaajilla on tiedot kaikista tänä vuonna ulkomaille lähteneistä ressuista. Opo Susanna Tamminen kertoi tänä vuonna 16 ressun jättäneen Ressun koko lukuvuodeksi, osan vuotta ulkomailta taas viettää 8 kansainvälistyvää oppilasta. Yllättävän moni haluaa lähteä tuskaisen pitkän lentomatkan päähän Australiaan tai hiukan lähemmäs kuuluisaan makkaramaahan Saksaan.

Ressulevikki maailmalla lukuvuonna 2002-2003:

Osa vuodesta vaihtarina:

- 4 Australia
- 2 Uusi-Seelanti
- 1 Japani, Yhdysvallat

Koko vuosi vaihtarina:

- 6 Saksa
- 3 Ranska
- 2 Yhdysvallat, Ecuador
- 1 Brasilia, Kanada, Sveitsi

Vaikka vaihto-oppilaita ei voi yhteen muottiin puristaakaan, on heissä kaikissa Susannan mukaan joitakin yhdistäviä piirteitä: he ovat enimmäkseen itsenäisiä ja reippaita

nuoria. Takaisin Ressuun palatesaan he ovat Susannan mielestä henkisesti kypseneempiä ja entistäkin itsenäisempiä, tulevaisuudensuunnitelmat ovat heille aiempaa selvemmät ja he hoitavat koulutyönsä hyvin. "Ihania huipputyyppejä" Susanna kuvailee.

Useimmat toteuttavat haaveensa vaihto-oppilasvuodesta ensimmäisen lukivuoden jälkeen, muutama päättää lähteä jo ennen lukio-opiskelujen alkua ja tänä vuonna jopa yhdeksän ressua viettää vuoden ulkomailta juuri ennen abivuottaan.

Vuoden aikana suomalaista koulujärjestelmää tulee katseltua ulkopuolisen silmin. Kohdemaassa kouluun panostetaan enemmän tai vähemmän: aika paljon riippuu oppilaan omasta innosta. Kuukaudet kuluvat nopeasti muutenkin kuin nenä kirjassa kiinni seuraaviin kokeisiin päntäten. Silti uhkakuvat lukio-opintojen seinään loppumisesta sekä sopeutumisvaikeuksista takaisin Ressuun vaihtarivuoden jälkeen voi oikeastaan unohtaa, sillä Susannan kokemuksen mukaan sopeutuminen on yleensä loppujen lopuksi helppoa. Sitä luultavasti auttaa sekin,

että ryhmiin, joihin vaihtarit sijoitetaan ulkomailta vietyä vuoden jälkeen, pyritään aina sijoittamaan useampi palaava vaihto-oppilas. Näin jokaisella vaihtarilla on ainakin yksi edes jotenkin tuttu ressu ryhmänohjausryhmässään.

Muuten opojen työ vaihtareiden kanssa on sitä samaa kuin mui-

denkin ressujen: opintojen suunnittelua. Palatessaan takaisin vaihtarit tulevat yleensä jo ennen koulun alkua tekemään suunnitelman seuraavan lukuvuotensa opinnoista. Sen jälkeen onkin taas vain totuteltava suomalaisen koulujärjestelmään ja elämään jaksojen ja koeviikkojen kierteessä.

Ulkomaalaiset vaihto-oppilaat tuovat Ressuun kansainvälistä tunnelmaa

Nykyään eksoottisen näköiset opiskelijat voivat olla täysin suomalaisia, eli pelkästään ulkonäön perusteella ei voi varmuudella ketään sanoa ulkomaalaiseksi vaihto-oppilaaksi. IB-linjalaiset taas tuovat englannin kielen käytäville käyttäen sitä oppituntien ulkopuolellakin. Lisäksi joillakin koulumme oppilailla sukujuuret ovat muualla kuin Suomessa tai heillä on takanaan pitkiäkin oleskeluja ulkomailta. Olemme siis aika kansainvälistynyt porukka. Puskapuhelin levittää kuitenkin tietoa myös Ressuun saapuneista ulkomaalaisista vaihto-oppilaista. Opoilta saankin selville, että vuo-

"Tyypillinen vaihto-oppilas lähtee Ressusta ensimmäisen lukivuoden jälkeen ja suuntaa Saksaan.

sittain Ressuun tulee yleensä yksi tai kaksi innokasta tyttöä tai poikaa useimmiten joko Rotareiden tai Leijonien kautta. Vaihtareiden tulosta päättää rehtori ja useimmiten he päätyvät Ressuun vaihto-oppilajärjestöjen pyynnöstä.

Tänä vuonna koulumme käytävillä voi tavata brasilialaisen Romildo Dias Souzan sekä IB-luokalla olevan Carlos Navarro Fumeron. Viime lukuvuonna kansainvälistä tunnelmaa toivat ainakin kaksi amerikkalaista vaihtaria. Muistetaanpa viime vuosina myös ainakin saksalaisen, amerikkalaisen, eteläamerikkalaisen sekä australialaisen nuoren rikastuttaneen ressurien koulu-päiviä. Sillä rikkaushan vaihtarit nimenomaan ovat. "Vaihtarit tuovat hyvää kansainvälistä tunnelmaa" Vellu, toinen opoistamme, vahvistaa. Sekä Susannan että Vellun mielestä ressurit ottavat ulkomaalaiset koulutoverinsa hyvin vastaan ja Ressurin elämänmenoon sopeutuminen on

helppoa. Tätä tukee ainakin ressurien ennakkoluulottomuus ja kyky ilmaista itseään luontevasti vieraalla kielellä. Ulkomaalaisille vaihtareille mukava juttu on myös se, että heille esitellään jo heti alussa ryhmänohjausryhmästään nimikkotutorit. Ensimmäisistä päivinä on hyvä, että on joku, jonka puoleen voi aina kääntyä. Se, mille luokka-asteelle vaihto-oppilas sijoitetaan, riippuu hänen opiskelujensa tasosta sekä kurssivalinnoistaan. Abien sekaan ei yleensä vaihtareita tule.

Ulkomaalaisille kurssivalintojen tekemistä vaikeuttaa melkein kaikkien kurssien suomenkielisyys. Lukuvuoden alussa aika harva vaihtari voi kehuskella sujuvalla suo-

menkielen taidollaan. On siis järjekenkäypää, että ulkomaalaiset vaihtarit suosivat kurssivalinnoissaan taito- ja taideaineita, kuten liikuntaa, musiikkia ja kuvaamataittoa. Monet opiskelevat myös englantia tai jopa aloittavat muiden ressurien mukana aivan uuden kielen, kuten saksan, ranskan, espanjan, italian tai venäjän. Alkeisryhmässä kaikki ovat joka tapauksessa samalla tasolla uuden kielen suhteen. Muutamat valitsevat myös matematiikkaa, sillä sehän on melko universaalialia. Reaaliaineista luetaan ehkä mieluiten fysiikkaa, vaikka muutama rohkea on nähty ainakin historian tunnilla jopa koetta tekemässä.

ROMILDO DIAS SOUZA tulee iloisten ihmisten maasta

Vartin odottelun jälkeen näen vihdoin brasilialaiseksi vaihto-oppilaaksi tietämäni eksoottisen tumman pojan nousevan portaita pohjakerroksesta ylös. Esittelen itseni ja asiani nopeasti englanniksi ja muutaman selittävän lisälauseen jälkeen pääsen aloittamaan haastattelun. Romildo Dias Souza vastaa kaikkeen auliisti heti alkuhämmennyksen hälvennyttyä.

Eksoottinen Suomi - paras paikka Pohjolassa?

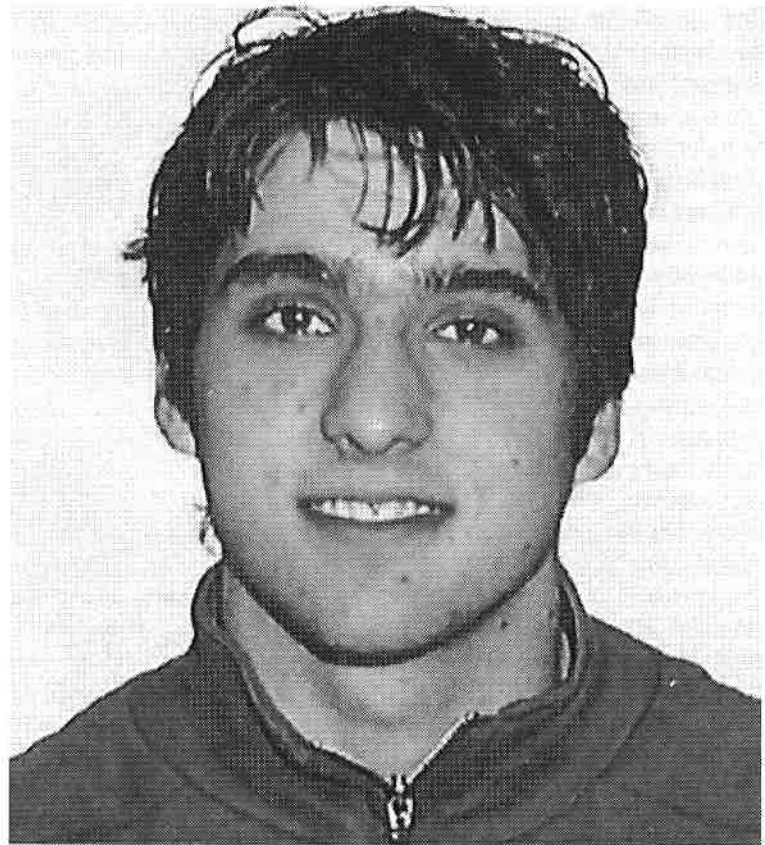
Ensimmäiseksi minun on pakko kysyä, miksi joku haluaa jättää aurinkoisen Brasilian taakseen ja tulla tänne kylmään Suomeen hytisemään pimeässä. "Juuri erilaisuuden vuoksi", Romildo selittää. Hän kertoo halunneensa kokea uuden ja erilaisen kulttuurin ja nähdä tämän maailmankolkan elämää.

Romildo saapui Suomeen 4. elokuuta ja aloitti vuotensa viikon mittaisella Rotareiden vaihtareille tarkoitettulla leirillä ennen isäntäperheeseen muutttoa. Perhe on onneksi mukava, vaikka siinä ei lapsia olekaan. Suomalaisiin nuoriin

tutustuu onneksi koulussa. Romildo itse laskee vuotensa oikeastaan alkaneeksi vasta koulun alettua.

Jotkin ennakkotiedot ja ennak-

koasenteet, joita ulkomaalaisilla Suomesta usein on, ovat jo osoittautuneet vääriksi. Kuten mielikuva sisänpäinkääntyneistä, karkeista suomalaisista. "Suomalaiset eivät ole ujoja, vaan rentoja, heidän

kanssaan on helppo ystävystyä ja olla oma itsensä." Romildo toteaa ja en voi muuta kuin hymyillä. Romildon mielestä suomalaiset myös pitävät hyvää huolta kotimaansa kauniista luonnosta. Kysyessäni Ro-

mildon mielipidettä suomalaisten maailmankuuluun viinakulttuuriin, hän toteaa ettei hän ole yllättynyt: Brasiliassakin kuulemma juodaan alkoholia. Päätän, että on aika siirtyä puhumaan suomalaisesta ruokakulttuurista.

Romildo on saanut maistella paljon suomalaisia herkkuja. Toisin kuin useimmat vaihtarit, hän on laihnutunut Suomeen tulonsa jälkeen kahdeksan kiloa. Suomalainen murkina ei siis ole herkkua laisinkaan, vaan niin pahaa, ettei sitä edes voi syödä? Ehei, hän kieltää inhoavansa suomalaista ruokaa ja selittää vain mausteiden olevan erilaisia. Ruoka maistui aluksi todella erikoiselta ja oudolta. Hän myös kertoo suomalaisten ruoka-tapojen olevan aika erilaisia brasilialaisiin verrattuna. Etelä-Amerikan suurimman maan asukkaat eivät kaloreita kavahda eivätkä osta rasvattomia tuotteita, toisin kuin me Pohjolan kasvatit. Romildo on oppinut täällä syömään eri lailla ja syö tätä nykyä enemmän kalaa ja mereneläviä yleensäkin sekä rutkasti enemmän vihanneksia.

Suomessa oleminen eroaa muutenkin paljon elämänmenosta Brasiliassa, mutta Romildo viihtyyuomessa: kotimaamme saattaa kuullemma olla jopa paras paikka vaihtarivuoden vietolle. Siitä innostuneena kysyn Romildolta, mitkä ovat hänen mielestään ne viisi asiaa, jotka jokaisen tulisi tietää Suomesta. Asioita, joista hän jaksaa Atlantin toisella puolellakin kertoa maanmiehilleen. Hetken miettimistauon jälkeen Romildo toteaa "Lapland". Paitsi Lapista, tulisi kaikkien myös tietää Suomen upeasta luonnosta, suomalaisten järjestelmällisyydestä, suomalaisten kielitaidosta ("everybody speaks two or three languages, that's great"), saunasta ja siitä, etteivät suomalaiset ole niin ujoja kuin uskotaan.

Selviää, että Romildo on vasta suomenkielen opintojensa alussa. Ne muutamat lauseet suomenkielellä, jotka hän minulle sanoo, kuulostavat lupaavalta. "Hei, minun

nimeni on Romildo", tulee jo suoraan ja miettimättä. Myös Romildo on toiveikas kielitaitonsa kehittymisen suhteen. Suomenkieli on osoittautunut paljon helpommaksi oppia kuin hän ennen opintojensa aloittamista luuli.

Romildo on hetken aikaa ihan hiljaa, kun kysyn mikä Suomessa olemisessä on vaikeinta. "Ei kai mikään..." Pienen johdattelun jälkeen: "no, koti-ikävä." Brasilialaisella sisulla hän on päättänyt ottaa vuodestaan kaiken irti liikaa ikävöimättä: takaisin kotiin pääsee vuoden kuluttua, nyt täytyy elää tätä päivää.

Monimuotoinen ja aurinkoinen Brasilia

Oma maa mansikka, joten seuraa-vaksi puhumme Brasiliasta. Utelen, mitkä ovat ne viisi asiaa, jotka kaikkien tulisi tietää Brasiliasta. Romildo miettii taas hetken ja vastaa siten: "Brasilialaiset ovat hyvin onnellisia ja iloisia, vaikka heillä olisikin ongelmia." Brasiliassa ei siis vain paista aurinko, vaan ihmisetkin hymyilevät.

Brasiliaan liittyy myös hienot karnevaalit ja samba, vaikkei jokaisen kadulla vastaantulevan tanssijalka väpätäkään kunnon parkettien partaveitsen lailla. Brasilian monimuotoinen luonto on myös tuntemisen arvoinen. "Meillä on metsää, sademetsää, vuoria... vähän kaikkea oikeastaan." Vielä viimeisenä asiana Romildo haluaisi muuttaa yleistä käsitystä Brasiliasta: "Emme ole niin köyhiä kuin ihmiset luulevat. Köyhyys riippuu alueesta, Brasiliassa on

sekä köyhiä, että rikkaita alueita. Suomi on r i k a s m a a . "

Vaikka terveydenhuolto ja muutama muukin asia potee rahapulaa, ei meillä silti niin kovin huonosti menekään brasilialaisen silmin nähdyinä.

Suurimmat erot Brasilian ja Suomen välillä ovat ihmisten iloisuudessa, tai ainakin siinä, miten ilo

näky ulospäin. Ilmasto on tietysti toinen tärkeä ero. Brasiliassa on 8 kuukauden pituinen kesä, muttei helle ole ikuista kumminkaan. Talvella maan kylmimmissä osissa lämpötila ei aina ole paljoa plussan puolella ja luntakin voi joskus, tosin hyvin harvoin, sataa. Kesällä lämpömittarin elohopea nousee 35 asteen pintaan. Kuumuuteen tottuneenaakaan tropiikin poika ei pelkää suomalaista talvea. "Odotan vain sitä, en pelkää." Hän ei ole vielä koskaan nähnyt lunta.

Koulunkäyntikin on ihan erilaista Brasiliassa. Siellä oppilaat eivät itse päättäne opiskeltavista aineistaan ja yleisissä kouluissa opetetaan kielistä vain englantia. Muita kieliä oppiakseen pitää mennä erikoiskouluun. Kouluvuosi jakautuu neljään jaksoon, mutta lukujärjestys on sama koko vuoden. Oppitunteja on vain aamuisin 4-5 tunnin verran. Jatko-opintoja varten on erilaisia yliopistoja, ja monilla ei ole edes taloudellisesti varaa pyrkiä niistä kalliimpiin. Yliopistoihin pääseminen on vaikeaa ja kilpailu kovaa. Koulunkäynti saattaa suorastaan olla helpompaa sen suhteen täällä Suomessa, Romildo toteaa.

Takaisin Suomeen?

Puhumme tulevaisuuden suunnitelmista. Tämän vuoden suunnitelmiin kuuluu tärkeimpänä ahkera opiskelminen, erityisesti hän haluaa oppia kieliä. Brasiliaan palattuaan Romildo aikoo käydä lukion loppuun ja jatkaa opiskelujaan sen jälkeen yliopistossa. Hän haaveilee paluusta Suomeen ja kertoo ajattelevansa myös sitä, että hän haluaisi oikeastaan muuttaa tänne joskus vuosien kuluttua perheen perustettuaan.

Maapallon toisella puolella puolestaan on meille suomalaisille paljon nähtävää. Romildo kehottaa kaikkia matkustamaan Brasiliaan, sillä muuten ei voi nähdä ja ymmärtää, miten upea maa Brasilia onkaan. Kukapa ei rätäsateiden piinaamana toivoisikin voivansa vain lähteä ja maata viikon pari helteessä. Ja Brasiliaan varmaan pääsee vaihto-oppilaaksikin. Ehkäpä jo ensi vuonna?

- toimitukseen kuulmaton
anonyymi tekijä -

Taika

Kuulin hiljaisen rasahduksen ja pyörähdin nopeasti ympäri. Päilyin hieman epäluuloisesti tiheään kuusikkoon, josta kevyt aamuinen tuuli toi mitä kiehtovimpia ääniä. Kuuntelin ihastuneena metsän kahinaa, kitinää, suhinää ja huokauksia. Tuo nimenomainen rasahdus oli kuitenkin kuulunut läheltä, suorastaan pelottavan läheltä, mutta vaikka terävöitin kaikki aistini, en onnistunut havaitsemaan äänen lähdettä. Ääntelehtivässä metsässä oli jotain sa-

f u -
ma-
is-
ta, ja
kuus-
te n
ym-
pä-
rille

kerääntynyt usva saattoi kätkeä taakseen mitä tahansa.

En voinut vastustaa metsän lumovoimaa, vaan lähdin kävelemään syvemmälle metsään. Se, mikä oli herättänyt huomioni, selviäisi varmasti ennen pitkää. Yritin katsoa tarkkaan mihin olin menossa, jotta en eksyisi, mutta metsä oli niin tiheää, että minun täytyi kiemurrella ja pujotella eteenpäin sieltä, mistä kulloinkin satuin löytämään aukon. Pian olin jo kadottanut suuntavaistonni, ja jalkojani alkoi väsyttää. Istahdin alas puun juurelle ja oikaisin jalkani sammaliselle mättäälle. Aamuaurinko

paistoi vielä alhaalla, eivätkä sen säteet päässeet tunkeutumaan valtavien puurivistöjen läpi.

Yhtäkkiä kuulin sen taas. Ja eteeni, aivan kosketusetäisyydelle, loikkasi karvainen, suippokorvainen eläin. Se jäi kyyryyn kaatuneelle, naavan peittämälle puunrungolle ja suuntasi kellertävät silmänsä suoraan minua kohti.

"Minähän kielsin sinua tulemasta tänne!" eläin sähisi terävien hampaidensa välistä. Säikähdin ja kierähdin nopeasti kau-

vää sinä pysyit poissa!" otus kiljui. "Teikäläisistä ei ole muuta kuin harmia. Meidän olisi vain pitänyt -" eläin vilkaisi minua ja sulki yllättäen suunsa. "Mutta ethän sinä tietenkään muista." se jatkoi puhumista.

Olimme molemmat hiljaa, kissaotus sen takia, että se mietti, mitä se tekisi minulle. Minä sen takia, että en ymmärtänyt ollenkaan, mistä se puhui.

"Tällä kerralla meidän täytyy sitten tehdä se, mikä viime kerralla jäi tekemättä. Sinä rikoit lupauksesi." Otus säpsähti mietteis-tään hereille. "Et kai ole kertonut kenellekään?"

"Kertonut mistä? Min-kä lupauksen?" "Et siis todella muista?" kissaotus virnisti tyytyväisenä. "Metsän taika toimii siis edelleen... Hyvä niin. Seuraa minua, niin

tällä kertaa pääset siitä toden teolla osalliseksi. Ja tällä kertaa sinun ei tarvitse enää lähteä vain palataksesi taas uudelleen ja uudelleen... Tällä kertaa sinä jätät, aivan kuten minäkin kerran jäin."

Eläin hyppäsi alas puunrungolta ja alkoi tallustaa syvemmälle metsään. Takaisin kääntyminen ei edes käväissyt mielessäni, kun suuntasin kulkuni kissaeläimen perään. Aivan kuin olisin ennenkin tehnyt näin, tallustanut syvemmälle juuri tähän metsään juuri tätä polkua pitkin...

emmaksi. Pienen etäisyyden päästä tarkastelin tuota oliota uudelleen. Sen piirteet olivat kissamaiset, sitä ei käynyt kieltäminen, mutta sen olemuksessa oli myös jotain ihmisen kaltaista, kuin tuon eläimen ulkokuoren alle piilotettuna. Puiden varjot liukuivat sen kasvojen yli, ja se piti päätään kumarassa päilyllen minua kulmiensa alta.

"Sinä... miksi sinä olet tuon... siis, kuka sinä olet?" kysyin ääni hieman väristen.

"Kolme päivää! Kolme päi-

Nexus

Viime lukuvuoden alussa koulumme ruokalassa järjestettiin omalaatuinen tiedotustilaisuus: neljä oppilasta oli kertomassa heidän perustamastaan yrityksestä, Nexus Ny:stä, sekä yleisesti Nuori yrittäjyys –toiminnasta Suomessa. Tapahtuman lopuksi jaettiin kaavakkeita, jonka täyttämällä pääsi Nexusen asiakasrekisteriin.

"Alunperin saimme idean Nexusesta siitä, että koulun käytävällä liikkui aina välillä markkinointihenkilöitä, jotka etsivät oppilaita erilaisiin haastatteluihin", Nexusen talouspäällikkö **Xian Sun** kertoo. "Nimi Nexushan on englanniksi 'linkki', ja me toimimme eräänlaisena siltana tai yhteytenä yritysten ja opiskelijoiden välillä."

Aluksi Nexusessa oli vain kolme jäsentä: toimitusjohtaja **Kari Klaukka**, henkilöstöpäällikkö **Ilona Mäkinen** ja Xian Sun. Ryhmään silti kaivattiin vielä neljättä henkilöä, joten järjestettiin haastatteluja, joihin osallistui arviolta kymmenen ihmistä. Lopulta **liris Konttinen** valittiin Nexusen neljänneksi jäseneksi markkinointi- ja myyntipäällikön virkaan.

"Minua on jo ennen Nexusta kiinnostanut markkinointi", liris kertoo. "Nexusessa oli äärimmäisen hauskaa, siitä oppi paljon, ja toiminnasta oli muillekin hyötyä. Esimerkiksi eräät nuoret saivat palkkioksi haastattelusta pari kiloa karkkia per henkilö."

Vaikka jokaisella jäsenellä oli rajattu vastualue, usein jäsenet auttoivat toinen toistaan ja tekivät töitä ryhmässä. Vuoden aikana järjestettiin useita koulukäyntejä ympäri Helsinkiä, joissa kerrottiin Nexusesta ja NY-toiminnasta, ja näiden organisoimiseen osallistuivat kaikki.

"Meillä oli tosi hyvä tiimi, ja se näkyy menestyksessä. Yksi arviointikriteeri kilpailussa on ryhmähenkki", liris toteaa.

"liris loi Nexuselle logon, joka sai kunniamaininnan, sekä nuorekkaan ja energisen imagon", Xian kehuu kumppaneitaan. "Ilona taas on erittäin ulospäinsuuntautunut, ja hänen kanssaan tuli hyvin toimeen. Hän oli vastuussa rekisterin kokoamisesta ja hoiti työnsä todella tunnollisesti. Tärkeimmät vuoden aikana oppimani asiat ovat kompromissien teko ja hyvä ryhmähenkki."

Nexus sai toiminnassaan myös paljon ulkopuolista apua. Taloustiedon opettaja **Matti Markus** toimi ryhmän NY-opettajana, ja liikemaailmassa toimiva **Jukka Mäkinen** auttoi ryhmää NY-neuvontantajan virassa. Silti lirikan mielestä haastavinta oli luoda kontakteja oikeaan yritysmaailmaan – ja tehty työ näköjään kannatti.

"Eräs yhteistyökumppani olisi halukas jatkamaan yhteistyötä kanssamme", Xian paljastaa. "He olisivat valmiit perehdyttämään meidät paremmin markkinointialaan ja sijoittamaan meihin alkupääomaa. Muuten olisin ehkä halukaskin jatkamaan, mutta ei nyt abivuonna. Koulunkäynti oli jo Nexus-vuoden aikana vaikeata, ja ajankäyttö piti todellakin suunnitella tarkoin."

Nexusen jäsenet kokivat vuoden lopussa iloisen yllätyksen, kun heidän yrityksensä valittiin edustamaan Suomea Pariisin Nuori yrittäjyys –messuille. Matkaan lähtivät vain Xian ja Kari, koska Ilona oli jo tuolloin Brasiliassa viettämässä vaihto-oppilasvuottaan ja liris oli matkailemassa Kiinassa.

"Osallistuminen Pariisin NY-

kilpailuun oli ikimuistoinen kokemus", Xian toteaa. "Matkalle osallistui myös **Laura Kalin**, ja ilman hänen apuaan mm. messukojun pystyttämässä emme olisi ikinä pärjänneet paikan päällä näin hyvin."

Nexus-toiminta on muuttanut ainakin Xianin tulevaisuuden suunnitelmia: jatko-opiskelutoiveet ovat muuttuneet Kauppakorkean suuntaan. liris sen sijaan opiskelee tällä hetkellä viestintää. Ala oli hänen mielestään kiinnostava jo ennen Nexusta, mutta NY-toiminnassa hän sai kehittää kiinnostuksiaan entisestään. Sekä liris että Xian suosittelivat NY-toimintaa kaikille yritysmaailmasta vähääkään kiinnostuneille.

"NY-toiminnassa kannattaa pitää hauskaa", liris painottaa. "Se on osa sitä juttua. Myös hyvä idea ja erityisesti hyvä tiimi ovat tärkeitä. Menestys syntyy hyvästä ryhmähengestä."

"Liikeidealla ei ole niinkään väliä. Tärkeintä on idean toteuttaminen", Xian lisää.

Nimi: Nexus Ny
Perustamisvuosi: 2001

Liikeidea: Nexus tarjoaa yrityksille helposti heidän tarvitsemansa nuorista henkilöistä koostuvat tutkimusryhmät pitämällä yllä rekisteriä eri-ikäisistä nuorista. Tilauksen saatua Nexus lähettää rekisteristä satunnaisesti valituille sopiville henkilöille tekstiviestillä tiedon tutkimuksesta. Viestiin vastanneet pääsevät mukaan tutkimukseen.

Lisätietoja:
<http://www.nuoriyrittajyys.fi>

(lähde: Nexus Ny – Vuosikertomus 2001-2002)

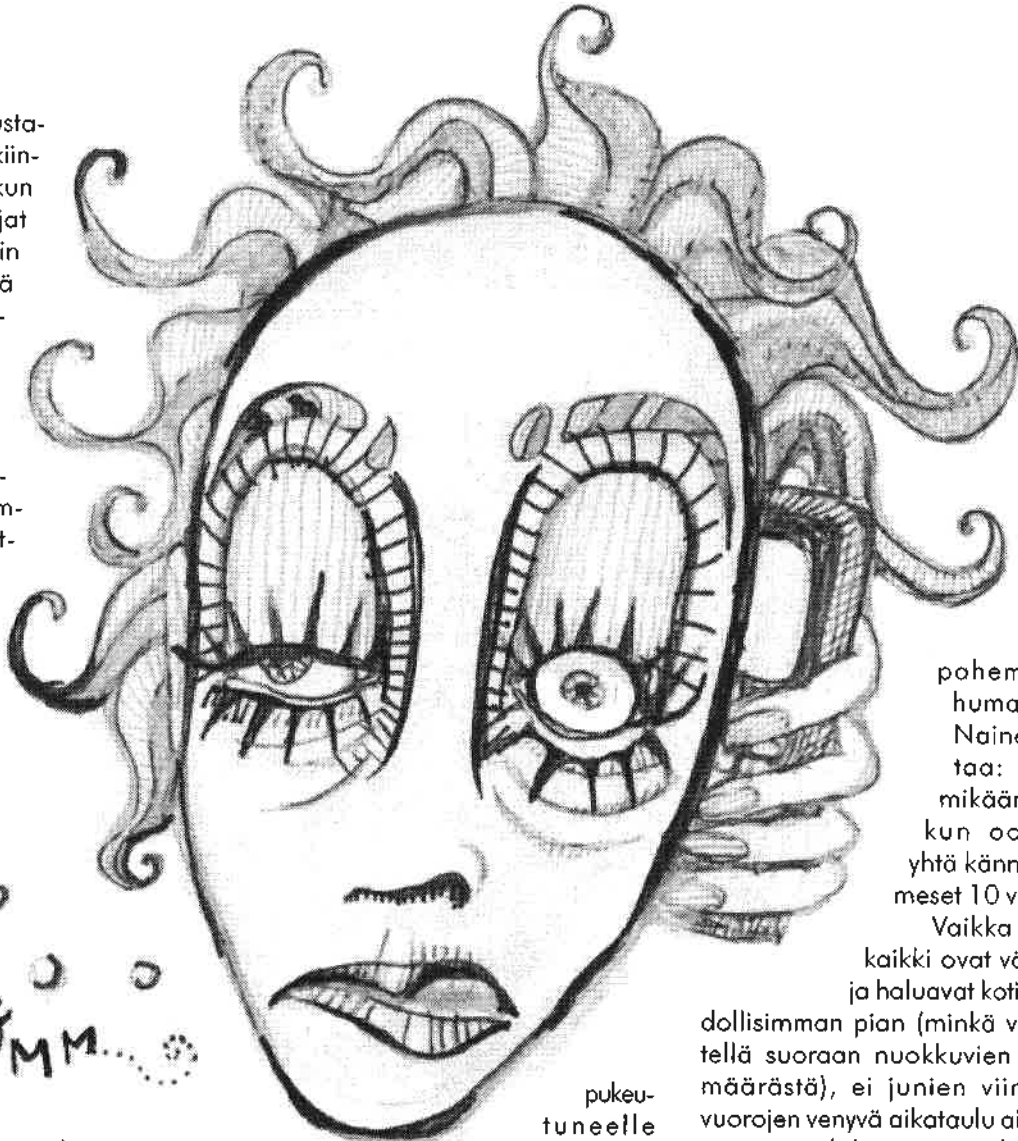
Uusi sarja: Hassu juttu

- sarja kertoo Resson opiskelijoille tapahtuneesta...

Elina Arkko

Salakuuntelua junassa

Yöjunalla matkustaminen on mielenkiintoinen elämys, kun kassamatkustajat ovat kuka missäkin kunnossa. Eräänä syysyönä keskiiän ylittänyt alkoholisoitunut nainen istahti humaltuneena junavaunuun. Läh-töön oli vielä kymmenisen minuuttia. Hänen matkansa sujumisesta haluttiin olla jossain tien päällä ajantasalla. Kännykkä oli tarpeen.

ÖSHHMM...

Naisen puhelin soi, hän vastaa sopertuen: "Mä oon vielä Hesassa tulossa. - - Joo, mä jään Saviolla. Nyt tää busi lähti (juna on yhä paikallaan), mä tuun puolen tunnin kuluttua. - - Kyllä tää tulee Saviolle (kysyy vierustoverilta) Eiks tää mee Saviolle?"

Hetken kuluttua nainen puhuu taas puhelimeen. Juna odottaa yhä lähtöä. "Kyllä mä oon junassa! Kysy vaikka joltain joka matkustaa täällä!" sanoo nainen ja ojentaa puhelimen vieressä istuvalle siististi

pukeutuneelle naiselle, joka kertoo puhelimen toisessa päässä olevalle henkilölle: "Me olemme Riihimäelle menevässä junassa, kyllä. - - Ei, ei tämä ole lentokone..."

Junan päästyä vihdoinkin matkaan humaltunut nainen kysyy ties monetta kertaa: "Pysähtyähän tää varmasti Saviolla? Hei, voitsä herättää mut sitte?" Naisen vastapäättä istahtaa Pasilassa nuorempi nainen, joka on kevyessä hiprakassa hänkin. Nuori nainen toteaa: "Anteeks, mutta sä oot kyllä mua

paljon paremmassa humalassa!" Nainen vastaa: "No ei mikään ihme, kun oon ollu yhtä kännissä viimeiset 10 vuotta!"

Vaikka on yö, kaikki ovat väsyneitä ja haluavat kotiin mahdollisimman pian (minkä voi päätellä suoraan nuokkuvien päiden määrästä), ei junien viimeisten vuorojen venyvä aikataulu aina ehdi ärsyttää viihdyttävän matkaseuran ansiosta. Toivottavasti rouva löysi oikean osoitteeseen!

Huom: Jos Sinulle on sattunut jokin hassu tai vaikka nolo tapaus, lähetä siitä juttu meille Pärskesiin, osoitteeseen parskeita@yahoo.com tai anna se päätoimittajalle. Parhaat tekstit julkaistaan.

Maailman ensimmäinen nainen avaruudessa

Maailman ensimmäinen nainen avaruudessa, Valentina Tereshkova kävi Suomen vierailullaan luennoimassa tiedekeskus Heurekaassa avaruuslennosta. Ilmassa oli naisenergiaa, kun 65-vuotias vuosisadan naiseksi valittu Tereshkova kertoi miehisen maailman avautumisesta ensimmäistä kertaa kauniimmalle sukupuolelle 1960-luvulla.

Juri Gagarinin osallistuminen ensimmäiselle miehitetylle avaruuslennolle vuonna 1961 sai Venäjällä aikaan ennennäkemättömän innostuksen kosmonautin ammattia kohtaan. Samana vuonna tuolloin 24-vuotias Valentina Tereshkova tuli salaperäisellä tavalla kutsutuksi testeihin, joiden kautta hän pääsi kosmonauttikoulutukseen kolmen muun naisen kanssa. Jo pienenä aloitettu laskuvarjohyppyharrastus oli tuonut hyödyllistä kokemusta, mikä painoi valintakriteereissä.

Tereshkova oli ensimmäinen

ihminen, joka otettiin mukaan koulutukseen ilman lentäjän taitoja. Hänen isänsä oli traktorin kuljettaja ja äiti työskenteli kangastehtaassa. Koulutukseen kutsutuista naisista vain yksi tuli valituksi varsinaiseen tehtävään, mutta se ei Tereshkovan mukaan aiheuttanut kilpailua. Naisen välinen ystävyys on säilynyt tähän päivään asti jo kunnioitettavat 37 vuotta. He kutsuivat itseään "huippusalaisiksi työiksi".

Kumpikaan Tereshkovan vanhemmista ei tiennyt tyttärensä huippusalaisesta projektista. Yleisöä ei haluttu hehkuttaa liikaa, sillä epäonnistumisen riski oli suuri varsinkin kun tekniikka oli vielä kovin kehittymätöntä. Esimerkiksi suihkussa käymisestä tai lämpimästä ruoasta saattoi tuolloin vain haaveilla. Venäläiset eivät myöskään halunneet pahimman kilpailijansa, Yhdysvaltojen, olevan tietoinen tilanteesta. Projekti onnistuttiin pitää niin hyvin salassa, ettei Tereshkovan äiti ollut uskoa korviaan kun kuuli että hänen tyttärensä on lähetetty

avaruuteen!

Kahdessa vuodessa Tereshkova oli koulutettu lentäjä ja valmis avaruuslennolle. Avaruusaluksen ohjaus tapahtui edellisistä lennoista poiketen manuaalisesti. Koulutus on miehille ja naisille yhtä vaativa, sillä avaruudessa sukupuolten vä-

"Mitä kauemmas avaruusalus etäänny, sitä enemmän alkaa ikävöidä luonnon ääniä – sadetta," Tereshkova kertoo.

lillä ei nähdä eroja. Suuri hetki koitti kesäkuun 16. päivä vuonna 1963. Tereshkovalta kysyttiin, mitä hän tunsu tuona jännittävänä hetkenä kun hän odotti avaruusaluksessa lähtölaukausta. "Henkilökohtaiset tunteet oli asetettava sivuun ja keskityttävä lentoon, sillä se oli työtä," Tereshkova vastasi ammattilaisen varmuudella. Alun perin vuorokauden mittaiseksi suunniteltu lento venyi 70 tunnin mittaiseksi.

Pimeys avaruudessa oli Tereshkovan mukaan totaalisen musta. Koti-ikävä iski myös ammattilaiseen suurempana kuin koskaan kukaan sinisen maapallon hallitessa maisemaa. "Afrikka loisti keltaisena ja vihreänä, Australialla oli opaalinväriset reunat. Valitettavasti Eurooppa oli joka kierroksella pilvessä. - - Mitä kauemmas avaruusalus etäänny, sitä enemmän alkaa ikävöidä luonnon ääniä – sadetta," Tereshkova kertoi.

Kolmen päivän lennon jälkeen Tereshkova putkahti takaisin maan pinnalle keskelle heinäpeltoa Kazakstanissa 19.6. Tuohon aikaan laskeutuminen hoidettiin heitto-

Valentina Tereshkova oli ensimmäinen ihminen, joka otettiin mukaan koulutukseen ilman lentäjän taitoja.

istuimen ja laskuvarjon avulla. Tuohyppy seitsemästä kilometristä oli Tereshkovan viimeinen, sillä laskuvarjohyppy kiellettiin häneltä terveydellisistä syistä lennon jälkeen. Kosmonauttien terveydentilaa seurataan hyvin tarkkaan sekä ennen että jälkeen lennon; Tereshkova on yhä seurannassa.

Laskeutuessaan maahan Tereshkova ehti jo pelätä suuren maahan paluun tapahtuvan kylmään järveen tuulten voimasta, mutta sen sijaan hän päätyikin keskelle peltojen ääressä ahertavia afganistanilaisia, jotka olivat aivan ymmällään taivaalta tipahtaneesta naisesta ja avaruusaluksesta joka seurasi perässä. Tiedon kulku oli vielä 1960-luvulla sen verran hidasta, että meni muutama tunti ennen kuin päämajassa tiedettiin Tereshkovan onnistuneesta laskeutumisesta.

Historiallinen ensimmäinen avaruuslento jäi Tereshkovan osalta myös viimeiseksi. Sen jälkeen Tereshkova saavutti kuitenkin taas jotain ennennäkemätöntä menemällä nai-

miin kosmonauttikollega Andrian Nikolayevin kanssa. Heille syntyi vuonna 1964 maailman ensimmäinen avaruusvauva. Suunnitelmia naisryhmän lähettämisestä avaruuteen tehtiin 60-luvulla, mutta ne jäivät toteuttamatta käytännön syistä. "Ei millään pahalla yleisössä istuvia miehiä kohtaan, mutta luulen että siinä oli mukana myös jonkun verran soviniismia," Tereshkova lisäsi. Kestikin 19 vuotta ennen kuin seuraava nainen pääsi avaruuteen. 1980-luvun jälkeen naisia on käynyt avaruudessa moneen lähtöön – amerikkalaisnaisia, tummaihoisia naisia, äitejä ja niin edelleen. Ensimmäinen ressu joukosta vielä puuttuu!

Tereshkova

Tereshkova ja aito nimikirjoitus.

Katariina Riekkola

Kaunis nainen

(Tietolähteenä käytetty Kaari Utrion kirjaa *Bella Donna*.)

Naisen vartalo on läpi historian ollut maailman katsotuin kohde. Naiskauneus on innoittanut taiteilijoita vuosisadasta toiseen. Naisten rintoja, takapuolta, silmiä, ihoa, suuta ja lantiota ovat ylistäneet niin taidemaalarit, runoilijat, kirjailijat kuin laulajat. Kauniin naisen edessä ovat polvistuneet miehet köyhälistöstä kuninkaisiin. Jumalaisia naisia on myös pelätty ja pidetty syntisinä. Heitä on täytynyt varoa, voisihan nainen kietoa pikkusormensa ympärille miehen kuin miehen ja syöstä tämän kadotukseen. Kauneus onkin asia, jonka eteen naiset ovat aikakaudesta huolimatta raataneet.

Tunnetut taideteokset muovasivat kauneusihannetta siinä, missä tämän päivän mallit miljoonien lehtien ja mainosten sivuilla. Ihanteet

"Kauneus onkin asia, jonka eteen naiset ovat aikakaudesta huolimatta raataneet."

ovat ulottuneet jopa seisomisasentoihin saakka. Gotiikan aikana ylhäinen nainen seisoi ajan muodin mukaisesti vatsa pystyssä, lantio edessä, rinta sisään vedettynä ja kaula eteenpäin kaarrettuna. 1800-luvun lopulla nainen puolestaan työnsi rintansa eteen ja takapuolensa taakse. Takapuolen näyttävyyttä lisäsi myös turnyyri rusetteineen ja laskok-

sineen. Ihminen on aniharvoin ollut tyytyväinen luonnolliseen vartaloon. Hän on innokkaasti hyökännyt sen kimppuun värjäten, korostaen, typistäen ja leikellen. Muuntelun vuoksi naiset ovat olleet valmiita kärsimään kipua ja uhraamaan runsaasti aikaa. 1700-luvulla naisen kampaaminen saattoi kestää tuntikausia ja tuloksena oli muhkea hiuslisäkkeiden ja koristeiden muodostama pehko, joka puuterotiin valkoiseksi. Kallista ja paljon vaivaa vaatinutta kampausta ei purettu viikkoihin. 2000-luvulla naiset viettävät aikaa kuntosalilla, kampaajalla, kosmetologilla, vartalohoidoissa ja plastiikkakirurgilla.

Eurooppalainen maku on historiassa suosinut suoraa vartaloa

PÄRSKEITÄ

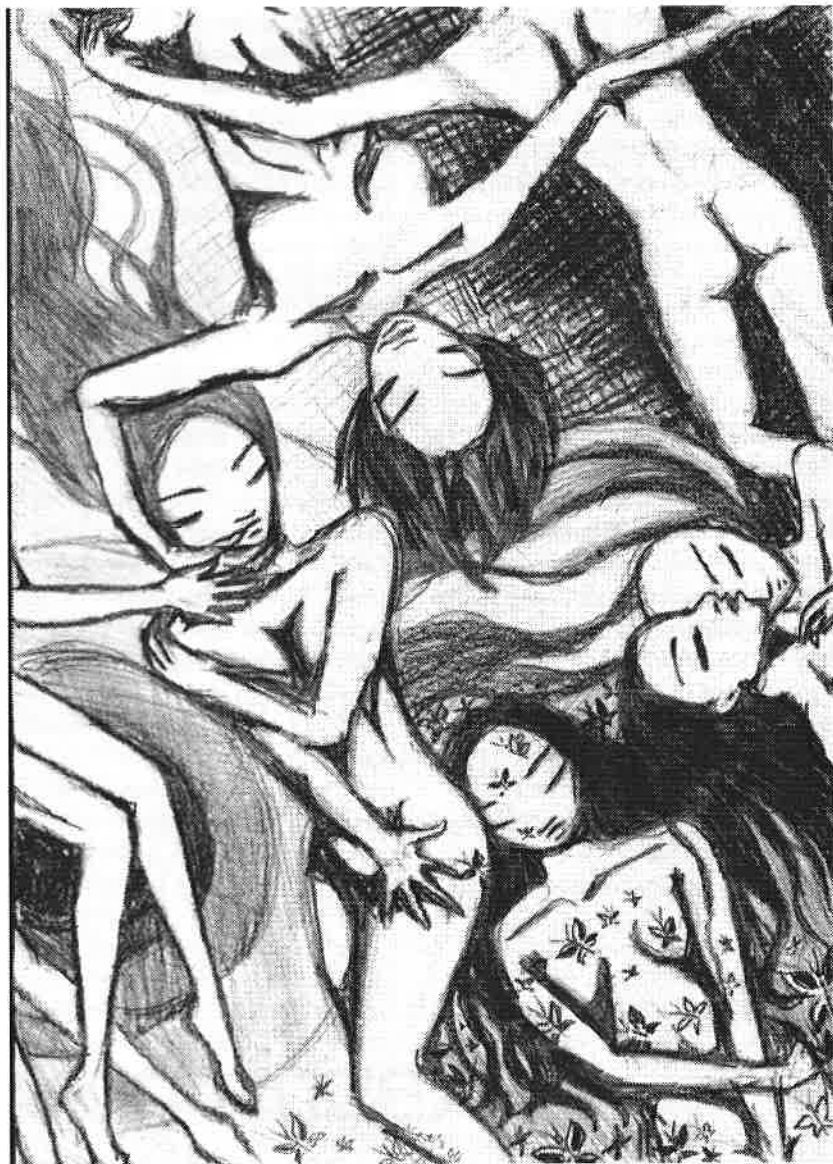
kauemmin kuin vanteilla tai tyynyillä muotoiltua. Keskiajalla ei käytetty keinotekoisia lisäyksiä irtovatsoja luukuunottamatta. Vasta 1500-luvulla naisvartaloa alettiin korostaa ja litistää korsetein, vantein ja alushamein. Myöskin lapset ovat kautta aikain saaneet osansa muotivillityksistä. 1800-luvun tyttö puettiin korsettiin heti, kun hän oli päässyt kapaloista. 1900-luvulla puolestaan lapsia ei enää pakotettu korsetteihin eikä jalkoja sovitettu aikuisten kenkiin vaan heidät puettiin ikäisensä näköisiksi. Vuosisadan lopulla kaupallistuminen teki kuitenkin lapsista kuluttajia ja pikkutyöt alkoivat jälleen parin vuosisadan tauon jälkeen pukeutua aikuisten naisten malliin.

Naisen kauneus on ollut keino päästä eteenpäin, menestyä, saada suosiota ja hankkia aviomies tai asiakas. Maailmalla älykkäät kurtisaanit pystyivät nousemaan yhteiskunnan alimmilta askelmilta ylöspäin viehätysvoimansa ansiosta. Tänä päivänä naisvartalo on varteenotettava työväline etenkin misseillä ja malleilla. Suomen neito vuosimallia 1952 oli Armi Kuusela. Tämä nuori nainen oli suomalaisten kuningatar, joka oli sodasta selvinneen ja kehittyvän Suomen symboli. Mainosalan kiihkeä kasvu 1900-luvulla toi naisvartalon jokaiseen kadunkulmaan. Mainoksissa nainen nauttii suurempaa suosiota kuin mies ja yhteiskunnan arvojen muuttuminen kovemmiksi ja seksuaalisuutta tyrkyttäväksi on esineellistänyt naisen kehon. Naisten ansiomahdollisuus mainosmarkkinoilla on laskenut naisten arvostusta. Nykyajan tasa-arvoisessa yhteiskun-

“Naisen kauneus on ollut keino päästä eteenpäin, menestyä, saada suosiota ja hankkia aviomies tai asiakas”

nassa, jossa sukupuolten rajat ovat

hämärtyneet, nainen tuhahtaisi väitteelle, että kauneuden tavoittelu hallitsee edelleenkin elämää. Jos ruton kuihduttama siskomme vuosien takaa näkisi nykyisen kodin, saisi ruuan, juoman, vaatteiden, kenkien ja etenkin tavaroiden määrä hä-

net haukkomaan henkeään. Ennen tai myöhemmin esiäiti kuitenkin huomaisi, ettei ylellisyyden ympäröimä ja terveitä elämäntapoja noudattava nainen ole yhtään tyytyväisempi kuin hänkään. Kulutusyhteiskuntamme saa meidät tavoittelemaan yhä enemmän materiaa, emmekä osaa arvostaa sitä, mitä meillä on vaan haluamme uusinta ja erilaisista. Aina tulee olemaan uutta mallia olevia autoja, sesongin mukaisia vaatteita ja kosmetiikkatuotteita, litteämpiä vatsoja ja houkuttelevampia curveja.

1990-luvun ihannevartalo on ollut laiha ja kiinteä. Suuret paineet laihduttamiseen ovat näkyneet syö-

mishäiriöiden yleistymisenä. Vartalolla on ehkäpä keskeisempi asema elämässämme kuin koskaan aikaisemmin. Uuden vuosituhannen olussa naisen laihduttamista tarkkaillaan siinä missä lihomista ja monet julkisuuden henkilöt leimautuvat anorektikoiksi ja huonoiksi esimerkeiksi nuorille naisille. Kauneusihanne tuskin koskaan hyväksyy vartaloa sellaisena kuin se on. Jos luonnollisuus tulee muotiin, se saavutetaan huolellisella meikillä, jonka tarkoitus on tehdä kasvoista meikittömän oloiset. Nainen on aina ollut kaunis, mutta eri tavalla eri aikoina. Niinpä myöskään lapsenlapsiemme aika ei käy pitkäksi muokatessaan itseään alati vaihtuviin muotteihin. Naiskauneus kääntää päätä ja kerää ansaitusti katseita myös tulevaisuudessa.

Ella Häkkinen, Mira Malhotra,
Mia Tiittanen

Pre-ib-tapaaminen Vaasassa

Kukapa ei haluaisi herätä koeviikon jälkeisenä lauantai-aamuna 5.45 ja lähteä kohti Vaasaa. Kyseessä oli siis Suomen ensimmäinen pre-IB-opiskelijoiden tapaaminen, jossa saimme valmennusta ja informaatiota tulevia IB-vuosia varten. Tapaaminen vei koko viikonlopun. Palasimme Helsinkiin myöhään sunnuntai-iltana hyvin väsyneinä.

Junamatka Vaasaan vei kiihittävästi viisi tuntia - siinä ajassa ehdimme pitää hauskaa mitä erilaisimmilla leikeillä, joita junassa on mahdollista puuhata. Vihdoin Vaasa otti meidät vastaan lumisissa ja kylmissä merkeissä. Rautatieasemalta kävelimme koululle jossa ko. tapahtuma järjestettiin. Vaasan keskusta oli jo miltei täysin nähty saapuessamme majapaikkaamme, hyvinkin ruotsinkieliseen kouluun. Olimme ainoat Helsingistä tulevat osanottajat. Helsingiläisenä olemisesta tuntui löytyvän tietynlaisia negatiivisenpuoleisia odotuksia ja ennakkoluuloja. Pyrimme olemaan täyttämättä niitä – eli hyvästit stadilaisessälle.

Ohjelma koostui pääosin luennoista, jotka käsitelivät ainevalintoja ja sitä, kuinka kestää stressiä, joka kaikille kuulemma jossain vaiheessa joka tapauksessa tulee. Kivaa. Tämä informaatio olisi sopinut kenelle tahansa lukiolaiselle. Luennon loputtua me pikkuiset lähdimme pelokkaat ilmeet kasvoissamme ja kylmät väreät niskoissamme stressatessamme tulevasta stressistä. Asiaosuuden jälkeen meidät jaettiin ryhmiin joissa pääsimme toteuttamaan itseämme. Jokaisen ryhmän oli määrä pistää kaikki luovat kykynsä peliin ja kehitellä ruotsinkielisistä paikallissanomista, muutamasta vesivärinapista ja liimasta ib:

läisyyttä kuvaava taideteos. Kaunista tuli, kasvavista puista maapalloihin.

Ryhmätöitä seurasi vapaa-aika, jonka käytimme testaamalla Vaasan Kotipizzan. Emme suosittele pannupizzaa, mutta muut pizzat maistuivat meille. Positiivinen yllätys oli ilmaiset juomat opiskelijoille (miten olisi Helsinkiin tällainen etu).

Kylläisinä ja täynnä puhtia jatkoimme kohti ilta-aktiviteetteja. Vaihtoehtoja oli kolme: seinäkiipeily, mind olympics tai Memento -elokuva. Allekirjoittaneet menivät kiipelemään, mutta kiipeilemisen sijaan päätyivät ihastelemaan kiipeilytornin korkeuksista avautuvaa Vaasa-maisemaa. Reippaiden aktiviteettien jälkeen useimmat ryömivät makuupusseihinsa, toiset jäivät vielä juttelemaan. Hiljaisuuden oli määrä tulla voimaan puolen yön jälkeen.

Sunnuntaipäivän aloitimme täyttävällä aamupalalla ja runsaalla kahvillä. Sunnuntain ohjelma kului luennoilla erilaisista IB-tutkintoon sisältyvistä projekteista. Tapaaminen loppui puolenpäivän aikaan jolloin kiitimme, hyvästelimme ja toivotimme muille hyvät jatkot. Meille jäi paljon loppoaikaa ennen kuin junan oli määrä lähteä. Tämän ajan käytimme mm. kirjoittamalla hilpeän jatkotarinan ja testaamalla Vaasan toisen ravintolan, Rosson. Ruoka oli herkullista, juomat kalliita. Loppua kohden juttujen taso laski kovaa vauhtia ala-astepuolelle, ja kaikkia väsytti. Junamatka Helsinkiin kului onneksi nopeasti ja pian kaikki olivatkin jo kodeissansa nukkumassa kuin vauvat.

Tapaamisesta jäi mieleen yhdessäolo, hauskat jutut ja tietenkin myös se tieto, mitä meille siellä jaettiin. Kivaa oli. Lisää tällaista, kiitos!

IB-faktat

(tarkemmat tiedot Pärskeitä
4 / 01-02: Bacca-mikä?)

Suomessa toimii 12 ja koko maailmassa noin 1000 IB-koulua yli 90 eri maassa. International Baccalaureate Organization eli IBO valvoo IB-linjoja kansainvälisesti Sveitsistä käsin; mm. loppututkinnot ja opiskelijoiden tietyt tehtävät lähetetään sinne tarkastettaviksi. IBO tulee myös Ressuun tarkastusvierailulle kuluvan vuoden aikana.

IB-linjalla ensimmäinen vuosi on nimeltään pre-IB ja vasta seuraavat kaksi vuotta ovat varsinaisia IB-kursseja, joiden opetussuunnitelmia laaditaan Ressussa paraikaa. IB-linjalta voi vaihtaa tavalliselle lukiolinjalle vielä pre-IB:n jälkeen. IB-linjalla arvosanoja ovat numerot 1-7. Opiskelijoiden kuuluu myös suorittaa 150 tunnin pituinen vapaaehtoistyö. IB-linjan kursseille saa osallistua muutkin kuin Ressulaiset, tosin opetus on pääosin englanniksi. Opettajakunnalle järjestetään IB-linjan ansiosta oma englanninkielenkurssi.

Finnish International Baccalaureate Society r.y. eli FIBS on IB-opiskelijoiden järjestö (Suomen lukiolaisten liiton alajärjestö). FIBS mm. järjesti kyseisen pre-IB tapahtuman. Ressun IB-linjan edustajana FIBS:issä toimii Mia Välimäki, joka on myös Ressun oppilaskunnan hallituksessa IB-kiintiöity jäsen. IB:läisiä löytää muualtakin Ressusta "normaalien" lukiolaisten joukosta, mm. Pärskeitä-lehden toimituksesta. Ressun IB-linjalla on 20 opiskelijaa, joista vain muutama ei puhu Suomea. Heidät karsittiin pääsykokeilla ja haastatteluilla lukuisten hakijoiden joukosta.

Naistumiitjuu - kokemuksia Amerikasta

Torstaina 1. elokuuta pakkasin kimpsuni ja kampsuni ja suuntasin matkani kohti Jenkkilää tarkoituksenaani viettää seuraava lukuvuosi mais-sipeltojen täyteisessä Indianassa. Vuorokauden ympäri valvomisen, kahdeksan tunnin aikaeron ja kolmen lentokoneen vaihdon jälkeen perille tuloni kruunasi matkalaukkujen eksyminen toiseen osavaltioon. Perille olin kuitenkin päässyt ja se hän oli tärkeintä.

Ensimmäinen viikonloppu sujui totutellessa ympäristöön ja ihmisiin, sekä luonnollisesti kieleen. Akcentti täälläpäin on melko laveaa, vaikkei vedäkään vertoja eteläisempien osavaltioiden puhetyylille. Matkalaukkuja ei sen sijaan vielä näkynyt, mutta onneksi olin varautunut lähtiessäni pakkaamalla yhden vaihtovaatekerraston. Ongelmaa ei siinä suhteen ollut.

Seuraavana tiistaina Amerikan varaäitini kertoi, että hänen isotätinsä oli siirtynyt ajasta ikuisuuteen ja toivoi koko perheen lähtevän

muistotilaisuuteen. Ja tokihan minä olin valmis lähtemään, siksihän täällä ollaan, oppimassa maan kulttuuria ja tapoja. Varaäiti lainasi minulle myös siistit vaatteet tilaisuutta varten, sillä matkatavarani olivat yhä tiettömillä teillä. Siispä pukeuduin XL-kokoiseen toppiin ja villatakkiin sekä täysipituisen kukkahameeseen ja olin matkalla jättämään ensimmäiset ja viimeiset hyvästit naiselle, josta en tiennyt juuri mitään.

Muistotilaisuus oli kirkolla, isossa, pitkässä huoneessa, joka oli tupaten täynnä vainajan sukulaisia. Tulimme sisään toisesta päästä huonetta ja aloimme tervehtiä erinäisiä sukulaisia. Itseni tunsin lähinnä ulkopuoliseksi tai välillä kuin uudeksi lemmikiksi, jota esiteltiin tutuille. "Tässä on Eeva, meidän uusi vaihto-oppilaamme. Hän tulee Suomesta." olisi yhtä hyvin voinut olla "Tässä on Musti, uusi koiramme. Se on labradorinnoutaja." ja tuntemattomien ihmisten naistumiitjuut olisivat voineet olla pikaisia rapsutuksia

päälaelle, jonka jälkeen heidän huomionsa kiinnittyi taas muualle. (Toisin olin huomaavinani joitakin hilpeitä katseita kahta kokoa liian suurta vaatetustani kohtaan tervehdysten jälkeenkin!)

Etenimme siis kohti huoneen toista päätä jenkkiäidin ja -isän vaihtaessa säätiedotuksia sukulaisien kanssa, minun ja varasisarusteni seurattessa perässä. Ja lopulta näin SEN, mikä oli lopullinen päämäärämme. Kuolleen naisparan ruumis oli kaikkien nähtävillä nätisti arkkuun aseteltuna. Ja kaikki vain puhelivat ja naureskelivat ympärillä! Tämähän oli kuin huonosta komediasta; kuollut ruumis ihmisten keskellä ja kukaan ei tunnu välittävän saati edes huomaavan koko asiaa.

Vihdoin ikuisuudelta tuntu- neen ajan jälkeen lähdimme sukukokouksesta kotia kohti. Siellä minua odotti mukava yllätys, laukut. Ja omat, ihanat, vanhat, kuluneet, sopivankokoiset vaatteet.

Iskostonko isku ikuisesti mieleesi?

-Tähän ja moneen muuhun kysymykseen vastaa Tiina Talvia

Jostakin kummasta he aina ilmestyvät kouluunne lukukauden alkaessa. He ovat joko ennestään tuttuja tai sitten täysin tuntemattomia. Heidät erottaa hyvästä rusketuksesta, jos Suomessa on ollut sateinen kesä ja jos he ovat olleet lämpimissä oloissa. Kuitenkin viimeistään englannin tunnilla voi olla varma siitä, mitä he ovat naisiaan ja miehiään – hämäävän aksentin takaakin.

Uskaltaisinko lähestyä noita lähes täydellisesti englantia ääntäviä hyypiöitä, jotka ovat viettäneet unohtumattoman vuoden vieraassa kulttuurissa ja kasvaneet henkisesti niin paljon, ettei heitä ole enää tunnistaa samoiksi ihmisiksi. Vai voiko?

Päätin lähestyä Tiina Talviaa, joka vietti viime vuodestaan 11 kuu-

ja koku tapahtumien ympäriltä on hieman laantunut, kysyin kuitenkin Tiinalta World Trade Centerin ja Pentagonin iskujen vaikutuksista hänen vaihto-oppilasvuoteensa. Tässä kuitenkin haastattelun tulos:

Missä olit syyskuun 11.päivänä kuullessasi iskusta World Trade Centeriin?

- Olin koulussa Drama -tunnilla (meikälaisten ilmaisutaidossa), kun opettajamme kertoi iskusta New Yorkiin. Kaikki olivat tietysti aluksi järkyttyneitä, mutta koska olimme länsirannikolla, suhteellisen kaukana tapahtumapaikasta, järkytys ei ollut ehkä niin kova kuin jos olisimme olleet lähempänä tapahtumapaikkaa. Mutta ihmiset kylläkin pel-

kaltaneet enää lentää ja monet peruivat lentomatkojaan. Iskun jälkeen erilaisia lomamatkoja ei suunniteltu enää niin innokkaasti kuin ennen.

Miten mediassa käsiteltiin iskuja?

- Asiaa käsiteltiin todella paljon, isku oli oikeastaan ainoa uutinen, jota uutisissa käsiteltiin. Uutisoitiin oli myös hieman puolueellista, koska monesti asiaa pohdittiin vain amerikkalaisten näkökulmasta.

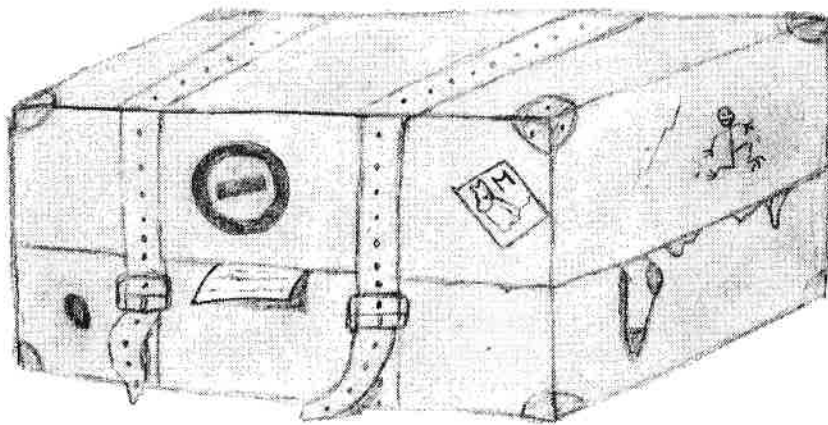
Miten muut ihmiset esim. perheesi ja koulukaverisi suhtautuivat iskuun sen jälkeen, kun pahin kaaos oli ohi?

- Huomasin, että mm. perheeni jäsenet alkoivat miettiä millaista elämää Afganistanissa vietetään ja millaista on elää köyhyydessä ja kurjuudessa joka päivä.

Ihmiset olivat vihaisia terroristeille, mutta mitään erikoisen vahvaa kansallistunnetta ei ollut ilmassa. Tämä saattoi osaksi johtua siitä, että kotipaikassani vallitsi melkoisen liberaali ja uudistusmielinen ilmapiiri, eivätkä ihmiset siellä olleet mitenkään Amerika- intoilijoita.

Muuttivatko tapahtumat jotenkin maailmankuvaasi ja jos muuttivat, niin vaikuttiko paikanpäällä olosi siihen?

- Maailmankuvani ei muuttanut mitenkään erikoisemmin. Tietysti sitä pelkää lentämistä enemmän, mutta paikan päällä oloni ei mielestäni vaikuttanut asiaan paljoakaan, olinhan niin kaukana New Yorkista. Suomessa en kuitenkaan pelkää, koska tämä on niin pieni paikka, ettei kukaan tänne keksi hyökätä.

kautta vaihto-oppilaana Yhdysvalloissa. Hänen kotikaupunkinsa oli Pohjois-Kaliforniassa sijaitseva 15 000 asukkaan Arcata, jossa vallitsi rento meininki osaltaan siitä syystä, että kaupunki toimi enimmäkseen yliopisto-opiskelijoiden temmelyskenttänä. (Hyvä opiskelijat!)

Vaikka syyskuun 11.päivän tapahtumista on jo yli vuosi aikaa

käsivät uusia iskuja Kalifornian isoille silloille esim. Golden Gateille. **Menikö yhteiskunta sekaisin tapahtuneen takia?**

- Ei kovin paljon: koulut ja jotkut kaupat olivat kiinni seuraavana päivänä, mutta muutaman päivän jälkeen elämä alkoi taas sujua normaaliin tapansa.

Ihmiset eivät kuitenkaan us-

- sarja kertoo Ressussa olleista mielenkiintoista opiskelijoista...

Raittiusyhdistys, kouluneuvosto ja vallaton 70-luku

Ressussa on tilaa töppäillä, tai ainakin tätä mieltä on sosiaalipsykologian professori **Anssi Peräkylä**. Tampereen yliopistolta. Ei, hän ei ole laatinut tutkielmaa aiheen pohjalta, vaan lausunto perustuu hänen omapohjaisiin kokemuksiinsa: Peräkylä opiskeli Ressussa 60- ja 70-lukujen vaihteessa ja on yksi monista vanhoista ressuista, jotka yhä muistelevat kouluvuotiaan antoisina.

"Ressulla oli jo tuolloin hyvä maine sekä vahvat perinteet, mutta ei sinne mitenkään erityisen vaikea ollu päästä", Peräkylä kertoo. "Koululla järjestettiin pääsykokeet, joiden perusteella oppilaat valittiin oppikouluun. Minä olin 11-vuotias, kun tulin Ressuun."

Vuosi oli 1968, ja vaikka koulumatka Laajasalosta oli bussilla kohtuullisen pitkä, vanhemmat kat-

soivat parhaaksi lähettää poikansa keskustakouluun. Peräkylän äiti nimittäin toimi opettajana Herttoniemen yhteiskoulussa, joka

oli lähin koulu, eikä poikaa tahdottu laittaa samaan kouluun.

Tuolloin Ressu oli vielä poikakoulu, ja vanhojentanssien suhteen tehtiin "yhteistyötä" esimerkiksi Tyttönorssin kanssa. Muuten vanha vihanpito Ressujen ja Norssien välillä eli vahvana – ainakin puheissa. Kamppailupäivä rajoittui lähinnä soutu kilpailuun.

Välitunnit vietettiin asfalttipihalla, joka nykyisin toimii parkkipaikkana. Silloin paikalla ei ollut kuin pari autoa, joista yksi kuului vahtimestarille. Tietenkin juuri Peräkylä onnistui heittämään kiven autoon niin, että sen ikkuna meni rikki. Peräkylä ei muista tarkalleen yksityiskohtia mutta epäilee, että oli niin järkyttynyt tapahtuneesta, että meni omatoimisesti tunnustamaan vahtimestarille.

Koulun oppilailla ei ollut lupaa mennä toisen puolen puistoihin, ja suuret ovet taidettiin jopa pitää lukittuina. Silti viimeistään lukiolaiset Resson

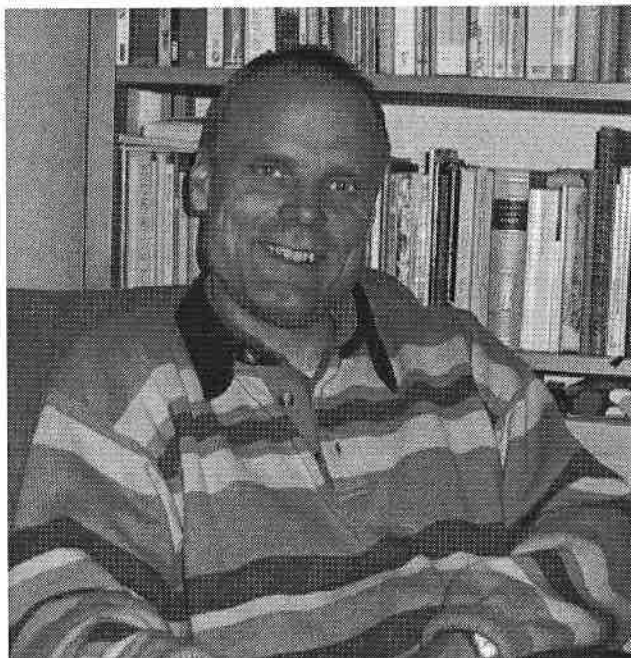
ympäristöä ilman mitään estelyjä. "Tupakanpoltosta nousi tuolloin hirveä kalabaliikki, joten oltiin sovittu, ettei koulun alueella poltettaisi", Peräkylä naureskelee. "Siksi me menimmekin aina polttamaan Yrjönkadulle hotelli Tornin seinässä oleiviin syvennyksiin."

Penttilä jo tuolloin rehtorina

Edesmennyt rehtorimme **Antero "Poju" Penttilä** aloitti koulun valtiaana vuosi sen jälkeen, kun Peräkylä oli tullut Ressuun. Penttilä oli nuori ja rento rehtori kontrastina edelliselle "pelkoa herättäneelle" vanhalle rehtorille, mutta hän silti onnistui Peräkylän mielestä luomaan tietyn auktoriteetin.

"Olimme kerran päässeet tunnilta hieman aikaisemmin kuin normaalia, mutta opettajamme oli silti antanut luvan jäädä luokkaan oleskelemaan", hän aloittaa kertomuksen. "Viereisessä luokassa oppilaat olivat aiheuttaneet erälle naisopettajalle täydellisen hermoromahduksen, ja tämä oli juossut itkien Penttilän puheille. Penttilä oli hurjistuneena tullut pitämään saarnaa kyseiselle luokalle, mutta koska meidän luokkastamme kuului melua ja olimme aivan toisen luokan vieressä, hän erehtyi luokasta. Hän ehti saarnata meille viittisen minuuttia, ennen kuin vihdoinkin **Saarron Timpä** huomautti, että herra Penttilä oli väärässä luokassa. Emme uskaltaneet keskeyttää aikaisemmin, koska Penttilä oli niin vihainen, eikä hän yleensä suuttunut niin pahasti."

Myös jotkut muut opettajat ovat jääneet Peräkylän mieleen elävästi. Yhtenä näistä hän mainitsee

Sosiaalipsykologian professori Anssi Peräkylä

laulunopettaja **Annaliisa "Mökä" Luukkosen**, jonka kanssa Peräkylä riiteli usein ja onnistuipa kerran saamaan jälki-istuntoakin. Samaten muistoissa on pysynyt liikunnanopettaja **Esko Rausmaa**, joka kävi joillekin ressuille opettamassa pari vuotta sitten barokkitansseja.

Yhteiskunnallista vaikuttamista Ressussa

"Eihän raittiusyhdistys Sarastus ole enää toiminnassa?" Peräkylä varmistaa ennen kuin alkaa kertomaan yhdistyksen toiminnasta. "Sillä ei ollut paljoakaan tekemistä raittiuden kanssa, ja se oli enemmänkin jäännös vuosikymmenien takaa. Oppilaat tykkäsivät touhuta, ja se oli eräänlainen muoti-ilmiö. Se järjesti lähinnä juhlia ja retkiä Messilään laskettelemaan."

Koulussa toimi tuolloin muitakin ryhmittymiä, ja "yhteiskunnallinen paikanetsiminen" oli yleistä. Koulun jälkeen naapuritalossa toimi UNICEF-ryhmä, jossa puuhattiin kaikenlaista pientä kehitysmaiden auttamiseksi.

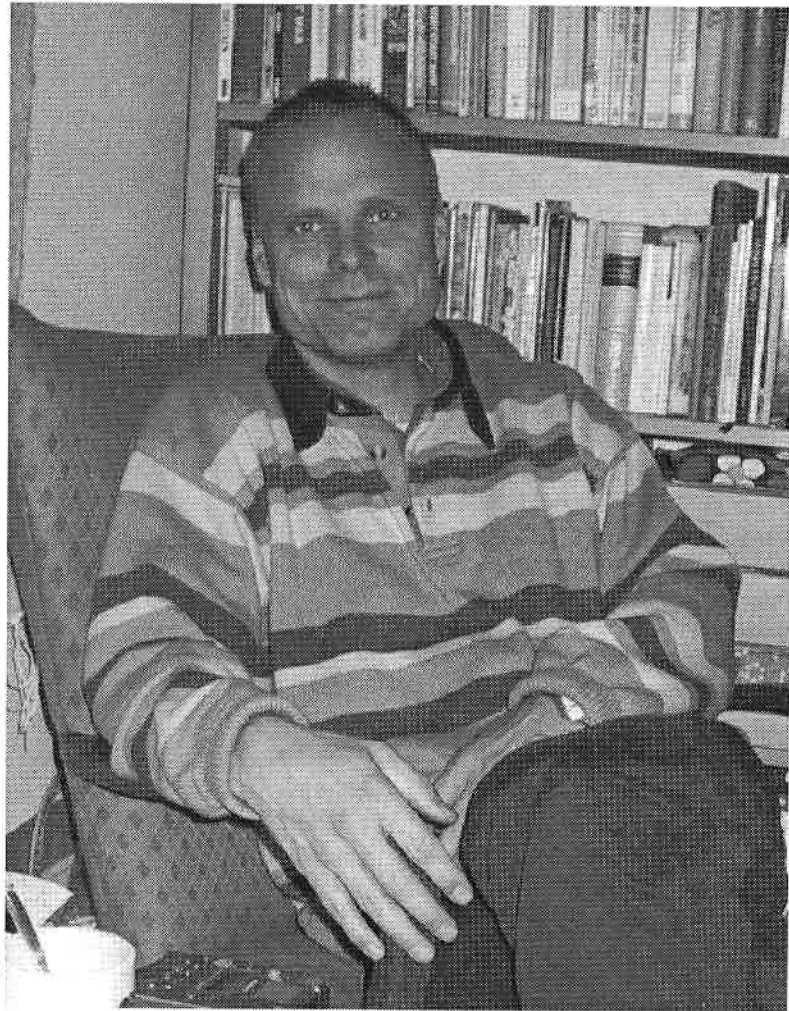
Nykyisen oppilaskunnan hallituksen edeltäjä, kouluneuvosto, kokoontui jo tuolloin Kopin tiloissa. Siihen kuului sekä opettajia että oppilaita, joiden joukossa Peräkylä toimi pari vuotta.

"Kouluneuvosto oli olevinaan sellainen demokraattinen hallintoelin, joka tuli 70-luvun alussa", Peräkylä kertoo. "Se kuitenkin osoittautui kuplaksi, eikä sillä ollut paljonkaan todellista valtaa. Siinä lähinnä matkittiin yliopistojen mallia."

Elämää ylioppilaskirjoitusten jälkeen?

Lukioaikana Peräkylä hankki kahtena vuotena peräkkäin kesätöitä hotellista matkalaukunkantajana. Hän toimi myös isosena sekä koululaisien kesäsiirtolan ohjaajana. Kirjoitettuaan ylioppilaaksi hän haki jatko-opiskelemaan.

"Opiskelin vuoden sosiaalityötä, mutta petyin, joten vaihdoin yliopistolle sosiologiaa lukemaan ja valmistuinkin sieltä aikanani", hän

Ressun aikaisiin kavereihin - ainakin joihinkin heistä - Peräkylä pitää vieläkin aktiivisesti yhteyttä

selostaa. "Sen jälkeen tein tutkimusta ja opetin myös vähän aikaa Luther-opistossa." Vihdoin Peräkylä kuitenkin siirtyi takaisin opiskelemaan yliopistolle, josta hän väitteli sosiaalipsykologian tohtoriksi. Nykyisin hän on yksi Tampereen yliopiston professoreista.

"Olen tällä hetkellä vuoden kestäväällä sapattivapaalla", Peräkylä hymyilee, kun kysyn hänen työstään. "Teen tutkimusta psykoanalyysistä ja siitä, miten se toimii keskustelussa."

Entä mikä on Peräkylän suurin saavutus elämässä? Hän miettii pitkän tovin ennen kuin vastaa: "Minulla on hieno ja mahtava tutkimusryhmä... ja tietenkin ihanat lapset. Se on suurin saavutukseni elämässä." Ressun aikaisiin kavereihin - ainakin joihinkin heistä - Peräkylä pitää vieläkin aktiivisesti yhteyttä.

Entä mistä aiheesta Peräkylä kirjoitti väitöskirjansa? (Vastaus ky-

symykseen ensi numerossa.)
a.) HIV-positiivisten ihmisten terapia
b.) Kuolemansairaiden pitkäaikaispotilaiden hoito sairaaloissa
c.) Rorschachin testin käyttö mielen-terveyspotilaiden seurannassa

Vastaus viime numeron Hannu Karpo -kysymykseen on **15**

Tilitettävää

Valmistui ylioppilaaksi: 1976

Ylioppilaskirjoitusten tuloksia:

ÄIDINKIELI	L
RUOTSI	L
ENGLANTI	L
REAALI	L
MATEMATIIKKA	L

Toimii professorina Tampereen yliopistossa

Älkää yrittäkö tätä kotona

Neljä hikistä nuorta rämpiä nilkkojaan myöten turpeessa keskellä erämaata. Jalat rakoilla, vaatteet kosteina ja vailla tietoa seuraavasta lepohetkestä he yrittävät kohti kaukaista määränpäättään... Ja kaikki vain muutaman liikuntasuorituksen tähden. Miten kunniallinen, siisti ja urbaani kaupunkilaisressu on voinut joutua tällaiseen tilanteeseen?

Kaikki alkoi siitä, kun huomasimme ystäväni kanssa olemamme vailla muutamaa liikuntasuoritusta. Toisin sanoen rakkaat keltaiset pikku paperiläpyskämme eivät olleetkaan täpösen täynnä... Tämä estää luonnollisesti meitä saamasta liikunnan kurssisuoritusta. Tilanne lienee tuttu yhdelle jos toisellekin

tunnollisesti reaalilaineiden kimpussa pakertavalle lukiolaiselle. Valitettavasti niinkin harmillisen pikkuseikan takia voi jäädä jopa lakki roikkumaan.

Ainahan olisi voinut tehdä asiat helposti, ja soluttautua muutamalle liikunnan tunnille ja koota tarvittavat merkinnät. Kuitenkin tunsimme, ettemme oikeastaan suhtautuneet niinkään vastenmielisesti liikuntaan, ja halusimme osoittaa sen opettajallekin. Siispä kysyimme, voisimmeko suorittaa rästimme jollain muulla tavalla...Voisimmeko esimerkiksi lähteä vaeltamaan? Opettajamme mielipide oli, että jos saisimme rehtorin luvan ja varusteet hankittua, saisimme hänen puolestaan

lähteä. Rehtori näytti vihreää valoa ja lupasi, että projektimme luokiteltaisiin koululiikunnaksi, ja olisimme siten kouluvakuutuksen piirissä. Varusteet meille lainasi ystävällisesti eräs helsinkiläinen partiolippukunta. Olimme kuulleet, että metsähallitus on katkenyt Nuuksion kansallispuistoon kymmenen "lodjua". Nämä mielenkiintoiset kohteet ovat mielenkiintoisiin paikkoihin kätkeytyjä laattikoita, jotka sisältävät vieraskirjan ja jotain tietoa kätköpaikasta. Näitä pakkauksia sitten haeskellaan toinen toistaan hämäämpien vihjeiden avulla. Niinpä rekrytoimme mukaamme vielä kaksi ennakkoluulontonta samoilijaa ja otimme eräänä kirpeän raikkaana lauantaiaamuna suunnan kohti Nuuksiota.

Bussimme jätti meidät Kattilaan, josta lähdimme hakemaan ensimmäistä kohdettamme. Vihje oli mielestämme varsin selvä, ja pääsimmekin sen osoittamalle paikalle varsin pian. Tästä pisteestä piti vielä ottaa suuntaan X tietty määrä askelia. Katselimme suuntaa kompassista ja haeskelimme kiintopistettä. Vihjeessä puhuttiin "miehisistä askeleista", joten harpoimme aika tavalla. Kun olimme mielestämme oikeassa paikassa, rupesimme tiirailemaan ympärillem-

Sisukas sissijoukko ryhmäkuvassa

"Ehdinpäs ekanal Hei, tulkaa hakemaan mut täältä...
Mä en pääse yksin takas..."

me. Ei mitään. Laajensimme haeskelupiiriämme entisestään, mutta tuloksetta. Ehkä vartin intensiivisen sammalten kääntelyn jälkeen palasimme varmalle kiintopisteellemme. Hetken tuumimisen jälkeen ajattelimme pitäneemme kompassia hiukan väärässä asennossa suhteessa kiintopisteeseen. Uusi yritys, lähtösuunta noin 60 astetta oikealle... ja löytyihän se lodju! Löytämisen tuottama tyydytys oli sanoin kuvaamaton, se pitää kokea itse. Paluumatkalla kompastuimme vielä jonkun piilotamaan "geokätköön" (engl. geocache), idea hiukan samanlainen kuin lodjauksessa, eli kun tämän purkin löytää, siellä on sisällä esineitä. Sieltä voi kukin ottaa haluamansa esineen, ja laittaa jotain tilalle. Jätimme pistaaspähkinöitä ja perhoskoristeisen hiuspinnin, ja otimme pikkupeilin ja tulitikut.

Tyytyväisyyttä ja intoa uhkuen lähdimme kävelemään eteenpäin. Päätimme lounastaa Holmasaarijärvellä, joka oli sopivasti reittimme varrella. Pystytettyämme Trangiamme (= retkikeitin, toim. huom.) huomasimme vähän matkan päähän asettuneen telttaseurueen. Vähän aikaa paikalla oleiltuamme he kuitenkin

purkivat telttansa ja jättivät paikan. Aiheuttamallamme metelillä ja kikahtuksella ei luonnollisestikaan ole voinut olla minkäänlaista osuutta asiaan...

Lusikoituamme pussikeitot masuihimme, jatkoimme mukavan kiemurtelevaa ja vaikeasti havaittavaa poluntapaista kohti seuraavaa lodjua. Tämänkertainen kiintopiste oli hiukan vaikeampi löytää kuin edellinen, lähellä tietä ja "sivistystä" sijainnut. Lopulta kuitenkin uskoimme löytäneemme vihjeen tar-

koittaman kivenjärkeen, ja rupe-
simme taas mittailemaan askeleita.
Suunta oli tällä kertaa annettu as-
teiden sijaan piiruina, mutta kiitos
lukiomme kattavan matematiikan-
opetuksen, tiesimme että yksi piiru
on asteen kuudestuhannesosa. Sitä
lodjua emme koskaan löytäneet.
Haeskelimme sitä pirulaista ja kier-
telimme mittauspaikkanamme toimi-
nutta kiveä. Maasto oli avaraa ja
näkyvyys hyvä, mutta hakematta se
silti jäi.

Hiukan masentuneena jat-
koimme matkaamme kohti yöleiriksi
sopimaamme järveä. Tiesimme, että
tämän suojärven keskellä lepäisi yksi
metsästämistämme laatikoista, mutta
olimme tehneet puolittaisen sopi-
muksen siitä, että tätä lodjua ei ha-
ettaisi, sillä se olisi hullun hommaa.
Saavuttuamme järvelle mietimme
vielä yhtä vihjetä, jonka mukaan
noin kilometrin päässä järvestä pi-
täisi yhden kohteen sijaita.

Suunnistimme siis järven ym-
päri, kohti aiottua pistettä. Kun olim-
me jo lähes kääntäneet selkämme,
yksi meistä huomasi, että järven kes-
kellä oleville suosaarekkeille johti
rannasta pari riukua...Joku oli siis
onnistunut hakemaan lodjun kuivin?
jaloin keskeltä järveä! Miksemme siis
mekin! Heitimme rinkat pois selästä
ja ryntäsimme rantaan. Otimme
kaikki itsellemme tunnustelukopin ja
aloitimme upottavan ja vaarallisen
matkamme kohti järven keskustaa.
Hetki alussa tajusimme, että tämä ei
ehkä ollut aivan viisas teko, mutta
halu löytää vielä yksi lodju ajoi meitä

Mitä lukee ensimmäisen lodjun vieraskirjassa?

vääjäämättä. Upposimme välillä nilkkojamme myöten turpeeseen ja kylmä hiki virtasi. Silloin tällöin tiemme katkaisi vajaan metrin levyinen kanava, joiden yli yritimme mukanaamme raahaamillamme riu'ulla. Välillä rupesi suorastaan pelottamaan, kun "oian" yli hypätessä upposi polveaan myöten ja rupesi ajattelemaan, että mitä jos putoaisi kahden turvelautan väliin...

(Uhka)rohkeasti etenemällä pääsimme viimein kitukasvuisen koivuntynгän juureen sidotun lodjun luo. Polvet hieman tutisten iskimme puumerkkimme (ja maininnan opinahjostamme, tietenkin) hieman kovia kokeneeseen, mutta yllättävän täyteen vieraskirjaan. Lodjussa olleessa informaatiolehtisessä kerrottiin, että seisoimme juuri n. kaksi metriä paksuilla, vapaasti kelluvilla turvelautoilla, jotka olivat irronneet järven pohjasta joskus kultaisella kuusikymmenluvulla. Paperissa huomautettiin myös, että "talven jäällä tai kesän lämpimillä" saapuneet ovat terveen urheilullisia, "muille suositellaan terapiaa", sillä he ovat "vaaraksi itselleen ja ympäristölleen". Eikö syyskuun puoliväli olekin kesää...? Paluumatka sujui hiukan nopeammin, tiesimmehän jo, mitkä mättäät kantoivat ja mitkä eivät. Päästyämme vihdoinkin takaisin vanhalle kamaralle olimme helpottuneita ja hyyvyiin onnellisia ja ylpeitäkin suorituksistamme.

Toisen lodjun sisältö syynissä

Lähdimme vielä etsimään kolmatta, noin puolen kilometrin päässä sijainnutta(?) lootaa, mutta tätäkään yksilöä emme valitettavasti onnistuneet paikantamaan. Liekö syynä sitten väärä vihjetulkinta vai mikä. Saimme kokea vielä muuttaman seikkailullisen hetken varustettamme hakiessa. Jätimme nimittäin rinkkamme erään mäennyppylän

harjolle lähtiessämme haeskelemaan lodjua parinsadan metrin päästä. Valitettavasti suuntasimme paluumatkallamme himpun verran pieleen, niin että ajauduimme noin puoli kilometriä harhaan. Tämän tajuttuamme onnistuimme onneksi paikantamaan itsemme kartan avulla, ja paluu rinkkojen luo onnistui. Päätimme jättää viimeisen "varman" lodjun seuraavaan kertaan, ja suuntasimme valitsemallemme yöpymispaikalle erään mukavan järven rannalle. Haeskelimme hetken mukavan kivetöntä ja tasaista leiriytymispaikkaa, ja sellaisen löydettyämme pystytimme laavumme ja ryhdyimme ruoanlaittoon (pussipastaa, nakkeja ja suklaabanaaneneja). Yö ei ollut LIIAN sateinen ja kylmä, nukuimme kohtalaisesti. Aamulla keittelimme trangialla puuroa, jonka nautimme kiisselin kera. Pakattuamme tavaramme ynnä majoitteenne siistimme leiri-
paikkamme ja suuntasimme kohti bussipysäkkiä – ja siivistystä.

Suosittellemme suon ylitysvälineiksi suksia tai lumikenkiä

Krista Viren ja
Karoliina Valo

Aatoksia Resson metsän sydämeistä

Syksyn hämärtyessä alkavat suomalaisten elintoiminnot taas palautua horrostasolle. Ennen kuin viimeiset auringonsäteet painuvat etelän lämpöön odottamaan seuraavan kevään saapumista, on viimeinen mahdollisuus kysyä heiltä, tässä tapauksessa Resson metsän asukeilta, mielipidettä onnesta ja rakkaudesta.

Ja niin lähti urhea hippiäinen tiedustelemaan asiaa talvikolaa etsiviltä karhuilta, ennen kuin heistä tulisi liian ynseitä ja hiljaisia ja muutenkin sulkeutuneita.

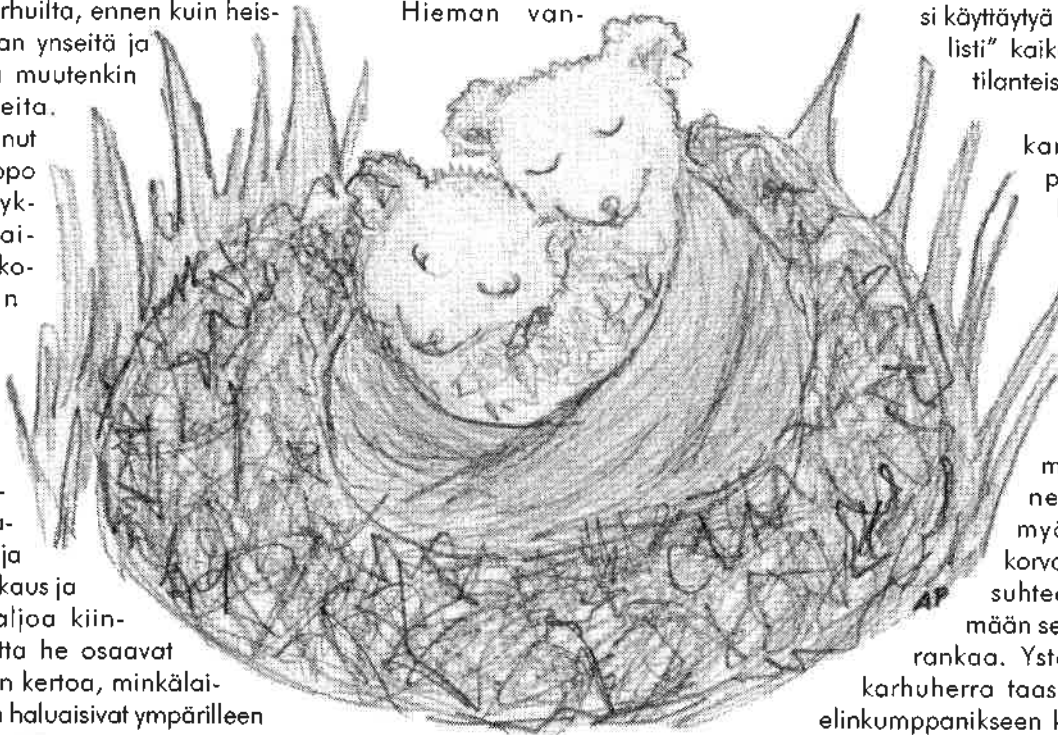
Karhunpennut olivat helppo saalis (=ykköset) taitavalle ja kokemuksen karaisemalle hippiäiselle sekä urhealle ja ovelalle ketu Kermakakulle. Pentuja ei vielä rakkaus ja suhteet paljoo kiinnosta, mutta he osaavat silti jotenkin kertoa, minkälaisen lauman haluaisivat ympärilleen rakentaa.

Eräs kylmästä värisevä karvapallero kertoi oman ihannepuolisonsa olevan erityisesti hyvännäköinen ja pitkäturkinen sekä vihreät pallosilmät omaava herraskarhu, joka pitää myös muiden lajien edustajista. Hänen täytyisi myös olla hellä, mukava sekä ymmärtää karhunkielen päälle. Toinen samaa sukupuolta edustava totesi haluavansa

älykkään ja kunnianhimoisen, ehkä jopa röyhkeän, elinkumppanin.

Seuraavia palleroisia ei paljoo kiinnostanut kysymyksiimme vastaaminen. He olivat liian kiireisiä talvikoloja etsiessään, että olisivat jaksaneet kertoa urhealle visailukaksikolle, minkälaisia heidän unelmiensa prinsessat ovat. Väliä oli vain sillä, että unelmien prinsessa on mukava ja hyvä luontoinen, mutta ei kuitenkaan äkäpussi.

Hieman van-

hempien karhujen seasta löytyi muutamia puheliitakin yksilöitä, jotka tarinoivat innokkaasti unelmistaan. Ensimmäinen kohdalle sattunut kertoi, ettei jaksaisi elää, jos ei olisi toivoa täydellisen "prinssin" löytymisestä. Hän on ehdottomasti säkäkorkeudeltaan korkeampi, ei liian lihaksikas, omaa hyvän ja taipuisan karvapeitteen sekä silmät, joihin voi

hukkaa. Luonteeltaan hän on viisas, suvaitsevainen ja tunteikas. Seuraava haastateltavamme ujosteli ison puunrungon takana, mutta saimme kuin saimmekin puristettua hänestä tietoja. Rehti ja suomalainen peruskarhu on hänen mieleensä.

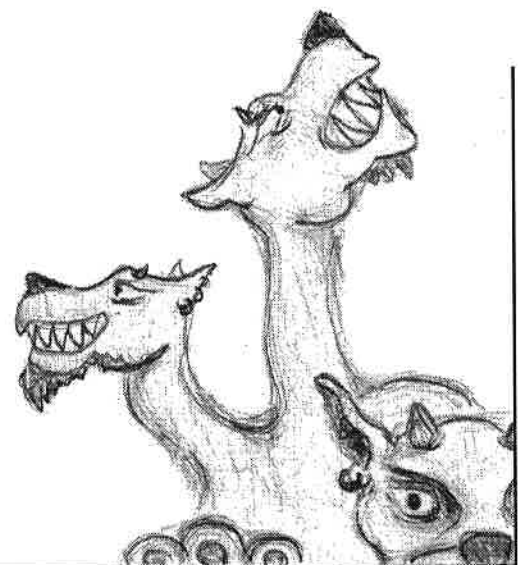
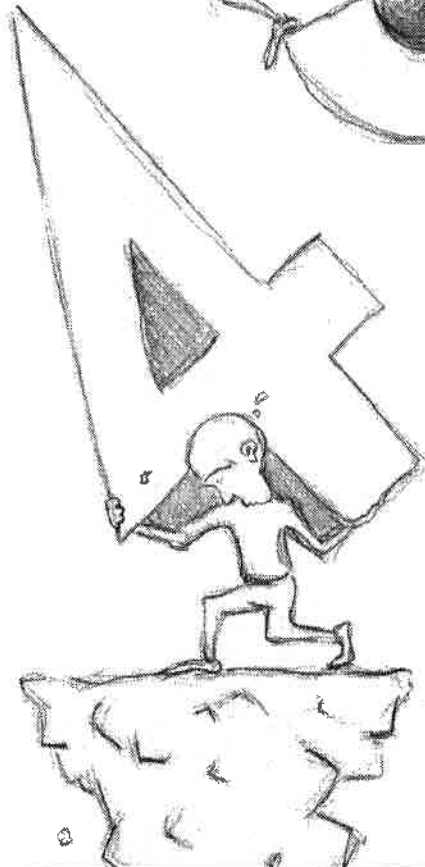
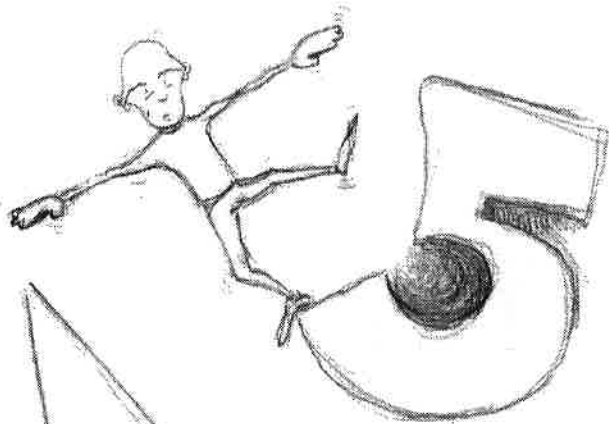
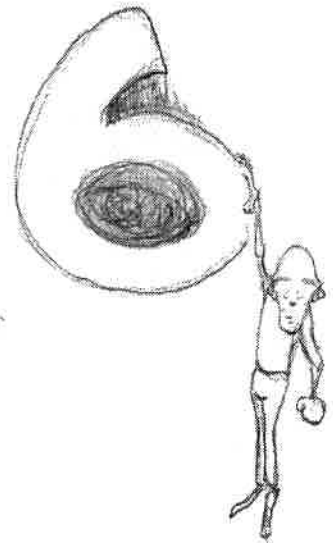
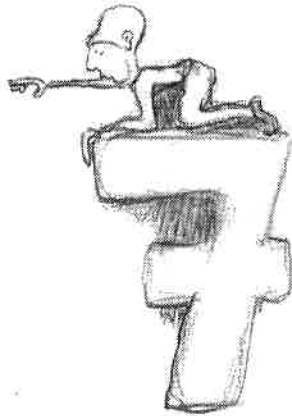
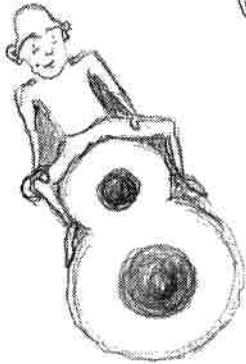
Metsästämästä yllättämämme muita haastateltavia vanhempi karhunköriläs kertoi haaveilevansa kauniista, ruskea-/sinisilmäisestä neitokarhusta, joka osaisi käyttäytyä "normaalisti" kaikenlaisissa tilanteissa.

Mukava karhurouva puolestaan kuvaili tellynsä olevan miehekkäälle, mutta kuitenkin lämmin. Hänellä on myös hyvät korvat ja kädet suhteessa elämän sekä selkärankaan. Ystävällinen karhuherra taas haluaisi elinkumppanikseen kypsän ja paljon elämän kokemusta omaavan suurisydämisen nallen, jolla on ihana asenne elämään.

Muita karhuja emme enää tavoittaneet, sillä metsä alkoi jo hämärtyä ja viiletä, minkä takia pienet kypälämme alkoivat jo vähitellen kohmettua.

Siten päättyi suuri seikkailumme oudossa ja jokseenkin pelottavassa Resson metsässä.

PÄRSKEITÄ

Sanottua

"Aina välillä on vaan sellasia tilanteita, että vaan tulee paskaa syliin, eikä sille voi mitään"

"Sit se inhottava rasvanen naama tulee huulet törröllään kohti sitä tissiä..."

"Ihmeistänne on helppo lukea että tämä oli aivan... ihanaa"

"Toi on sillä lailla aika arveluttavaa jakaa palkintona puhdasrahaa, pitäisi tehdä veroilmoitus. Mä aion ottaa selvää ja soittaa poliisille..."

"Se on vähän sama niin kuin te menisitte... ei se oo sama."

"Te ette ole kuulkaa vaikeita tehtäviä nähnytkään."

"No ehhehee, naurakaa nyt säälistä..."

"Mä luulen että vessassa tehtiin yksin että jes."

"Ne on kaikki niitä valkoisia palleroita siellä pellolla, joista mä oon valehdellut Kasperille että ne on traktorin munia."

"Mitäs nyt tehtäis? Mä en keksi enää mitään.. se tietokilpailu voisi olla ihan hyvä."

(Toiseksi viimeisen tunnin puolivälissä) "No niin, se oli siinä sitten se kurssi. Voitte lähteä menemään."

"Opettajat tietenkin vaatii lisää kun tää duuni nyt on yhtä paskaa ja helvettiä."

"Mä EN halua nähdä näitä esimerkkejä YO-vastauksissa..."

Opettaja: Sä viittasit äsken, mä näin!

Oppilas: Mä vedin sen takas.

Opettaja: Ei auta enää: kerran vii-

tattu, aina viitattu!

"Ei maikat ole yhtään sen erikoisempia kuin tavallisetkaan ihmiset, ne vaan näyttää olevan."

"Mä unohdin sen kopion siitä kuvaajasta...kuka kuiskasi että arvasin?"

"Yliopistossa joskus kun pyysin kopioita muistiinpanoista kilteiltä tytöiltä, minulle sanottiin: "Ei, sinun pitää joskus käydä itse tunnilla.""

"Pistäkääs kädet alas, ai, ei olekaan yhtään käsiä ylhäällä."

"Sitä paitsi rock-musiikki on ihan järjetöntä, pelkkää räminää. Se pitäisi kieltää lailla."

"Jos joku on eri mieltä, olkoon rauhassa, minua se ei paljon kiinnosta."

"Ettekö te harrasta veneilyä! Mitä te oikein teette vapaa-aikananne?"

Opettaja: "Tämän koulun naisopettajista ei löydy sadisteja."

Oppilas: "Entäs miehistä?"

Opettaja: "Sitä minun ei tarvitse mainita..."

Oppilas: "Ootsä huomannu että tääl on tämmönen ala-aste-tehtävä?"

Opettaja: "Joo... No mutta sen kirjan pitää soveltua monenlaisiin lukioihin!"

"Perhana jos mut joskus kutsutaan Englannin hoviin niin mä otan käsikranaatin mukaan!"

"Tällä huonolla palkalla pitää raataa, jopa neljän tunnin työpäiviä. Sit vasta pääsee golfkentälle."

"Hjalliksen hallissa ei oo tun-

nelmaa. Siellä ei voi olla kännissä."

"Onneks on perjantai ja mulla loppuu duuni tasan tunnin päästä ja sit mä otan lasillisen viiniä."

"Tääl ei oo muuta koetta täällä Ressun lukiossa kun ylioppilaskokeet ja siinä treenataan istumalihakasia."

"Tää on niin eliittikoulu, että tekniset laitteet on jääneet vähän teidän tasosta."

"RPM=Rounds Per Minute"

"Siis jos tää tässä olis miinusmerkki, niin tää lasku loppus tähän. Kokeessa ei oo toivoakaan että tässä olis miinus..."

"Hei tääl on viel pari kalkkuna, tulkaa syömää ne pois."

"Pojat on vaan tyhmempiä..."

"Opettajat on tyhmimmillään heti lukukauden alussa, ku ne on kesälomalla unohtanu, miten opetetaan."

"Opettajatki menee välitunnilla opettajahuoneeseen vetämään huumeita."

"Jostain syystä mua kiihottais enemmän noiden sulkujen poistaminen."

"Voitte tehdä tän ihan miten haluatte, parin kanssa tai paritellen."

"Päässä lasku on erittäin terveellistä."

"Äidinkielihän ei ole vain aine vaan äidinkieli on koko elämä."

"Ajatellaas nyt vähän tätä elämää kun se on niin hassu juttu."

Onko ressuilla ystäviä? Sosiaalista elämää? Tunteita?
Tartu kynään, pensseliin tai vaikka kaveriin!
Osoita ressujen taiteellinen lahjakkuus!

Osallistu Ressun lukion YSTÄVÄNPÄIVÄKORTTIEN suunnittelukilpailuun!

Kilpailutöistä järjestetään näyttely avoimien ovien päivänä
16.11.2002,

jolloin kaikki saavat äänestää suosikkejaan.

Parhaiksi valitut työt palkitaan, ja niistä painetaan nelivärisiä
postikortteja

(kilpailun järjestää Ressun lukion koti ja koulu ry)

Toimita siis työsi kuvaama-aidonopettaja Iiris Strömberg-Nurmiselle

ma 11.11.2002 mennessä!

...ja mikä toi on?

Parhaimmat vastaukset
julkaistaan ensi numerossa!